de WOLF en de HAVIK

door HANS G. KRESSE © 1955

Een Avontuur van Eric de Noorman

Inleiding

Toen Eric er met twee schepen op uit trok om het raadsel van de Schotse vorstenzoon, de geheimzinnige „Witte Raaf" op te lossen, had hij er geen vermoeden van hoe lang het duren zou, vóór hij Noorwegen weer terugzag. Immers Ragnar de Rode, de ongekroonde Koning van de zee, had óók iets met deze Witte Raaf te maken, zoals de Noorman al spoedig tot zijn schade ondervond.
Tegenslag op tegenslag treft Eric op zijn speurtocht naar de Witte Raaf. Het merendeel van zijn krijgers valt in de tallozе gevechten tegen zowel Hooglanders als Ragnar's piratenbende - tenslotte keert het restje van zijn mannen naar Noorwegen terug, menende dat Eric en zijn zoon gedood zijn...
Maar, ondanks alle moeilijkheden zet Eric door en hij slaagt er in alles tot een goed einde te brengen, waarna hij op een buitgemaakt schip, met twintig gevangenen als roeiers, de terugreis naar Noorwegen aanvaardt.
Tijdens een hevige storm weten deze gevangenen er echter met de boot vandoor te gaan, Eric, Erwin en Axe op een onbewoond eiland achter latende. Niet lang daarna spoelt, in een wrak bootje, een schipbreukelinge aan... een raadselachtige jonge vrouw, Branwen genaamd... en hiermede wordt Eric tegen wil en dank in een strijd tussen Saksische zeeroversbenden betrokken, met Cendrach - de Scheepsbouwer van Ragnar de Rode, als inzet.
Met moed, list en.... een goede dosis bluf, weet Eric zich door de gevaarlijkste situaties heen te slaan. Hoe - daarover werd in het vorige deeltje „De Scheepsbouwer" uitvoerig verhaald - en als hij tenslotte met Erwin en Axe huiswaarts koerst, zijn de Saksische piratenbenden verslagen, vindt Branwen haar vader, de oude Cendrach, terug, de slaven der Saksers hun vrijheid, en Eric een nieuwe vriendschap - zij 't een vreemdsoortige - in de persoon van Svein Langtand, de reusachtige Saksische kampvechter.
Redenen te over, om voldaan te zijn.... en toch... toch heeft Eric een vreemd onrustig gevoel...
Hoe juist dit gevoel is, zal - helaas - maar al te gauw blijken... want het schip dat lang geleden zonder Eric naar Noorwegen terugkeerde heeft de mare van zijn dood gebracht.... en sedertdien is er véél, heel veel geschied....

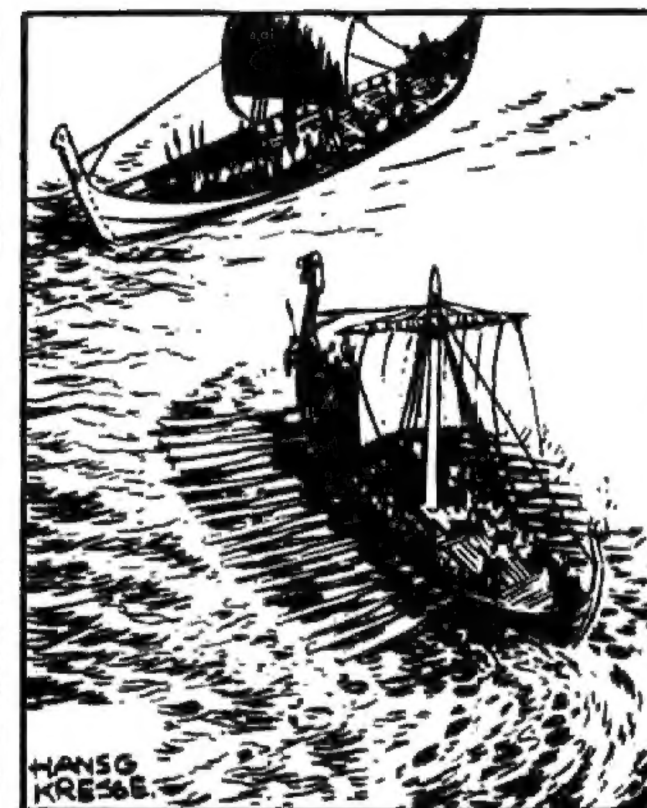
Het kleine Saksische scheepje met Eric en zijn gemengde bemanning van bevrijde slaven en Saksische piraten koerst gestaag noordwaarts. Ondanks het prettige vooruitzicht van het naderend weerzien heeft Eric toch een onbehaaglijk gevoel... iets – hij weet niet wat – drijft hem tot steeds grotere spoed aan en hij heeft één enkele overheersende gedachte: was ik maar thuis! Zijn bemanning doet wat ze kan en goedkeurend gaan zijn blikken over de kranige troep. Het spijt hem alleen dat Biar de Heruli er niet meer bij is.* Weinig kan hij vermoeden, hoe gauw hij deze weer terug zal zien... Met een bemoedigende hoofdknik buigt de Noorman zich tot Cendrach over, die goed verzorgd op het dek in de zon ligt en zich een stuk beter voelt, al bezorgt zijn gebroken been hem nog steeds wat last. De oude man is overigens heel monter en Erics zorgen over de papieren, die in Ragnars handen zijn, wimpelt hij lachend af. 'HIER is alles goed bewaard,' zegt hij, kloppend op zijn schedel. Van Branwens houding kan de Noorman geen hoogte krijgen – zij is altijd vriendelijk, maar toch kan hij zich niet aan de indruk onttrekken, dat er in haar donkere hoofdje gedachten rondspoken, die niet uitsluitend zijn welzijn beogen, al beweert zij dat ook. Hij slentert naar het achterdek, waar Svein Langtand trots als een pauw het roer hanteert. Hij kan goed met de Sakser overweg. Svein heeft getoond een kerel uit één stuk te zijn, al was hij dan ook eens een Saksische piraat... Eric maakt een praatje met hem en probeert nogmaals aan de weet te komen, hoe het bericht van zijn – Erics dood – verspreid kon worden... Maar Svein weet niet meer dan het vage bericht als zou de Noorman tegelijk met Ragnar ten onder zijn gegaan. Eindelijk naderen zij dan toch Noorwegen en aanschouwt Eric de bekende rotsachtige kustlijn, waarvan hij al te lang is weggeweest. En als om hem te begroeten schiet, om de hoek van een landtong, een Drakkar tevoorschijn en koerst recht op hun scheepje toe...

* Lees: 'De scheepsbouwer'.

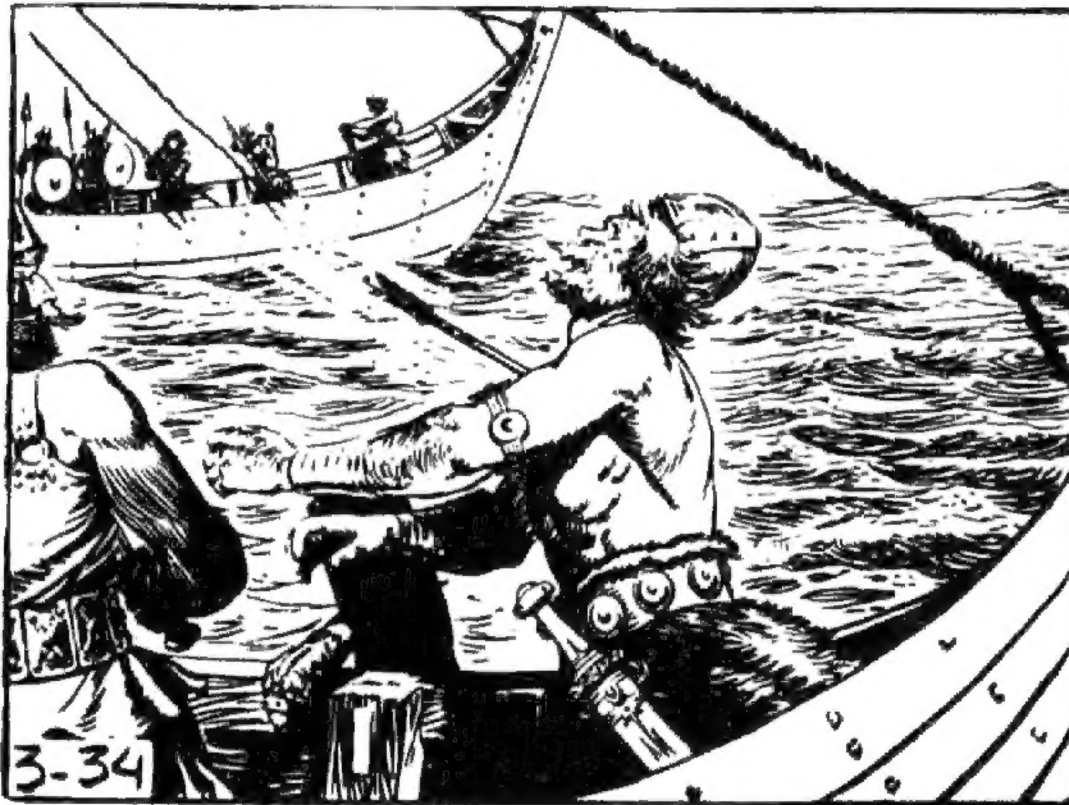

Erwin en Axe beginnen verheugd te wuiven en opgewekt roept Eric de bemanning van het schip toe: 'Héé daar... gegroet... zeevaarders...!' Vanaf het voordek slaat een aantal ongure zwaar bewapende kerels de vreugde op Erics schip gade. 'Saksers,' gromt de aanvoerder met een vloek. 'Kijk die dwazen eens zwaaien... nou, dat zal ze gauw opbreken...' Eric houdt op met roepen en wuiven, als hij merkt dat op het andere schip niemand hen antwoordt; integendeel – een gevoel van naderend gevaar bekruipt hem, bij het zien van de troep ruige en dreigend uitziende varensgasten, daar op het Norenschip! Zijn dit mannen van zijn eigen volk? Doodstil blijft het daar aan boord en welhaast onheilspellend vaart de Drakkar naderbij. Plotseling scheren twee, drie zware speren over het water... Met een kreet duikt Eric ineen en trekt Erwin die naast hem staat, mee. Rakelings zoeven de lansen over hun hoofd en een der slaven zakt dodelijk getroffen ineen, voor hij weet wat hem overkomt. De tweede speer slaat met een klap in de mast. Een razende woede maakt zich van de Noorman meester en ook Svein Langtand, Groke en de anderen staan te trillen van drift. Ternauwernood zijn ze van de schrik bekomen, of ze zien de Drakkar een scherpe wending maken en in volle vaart recht op hen toekomen! Wanhopig rukt Svein met alle macht aan het roer, in een laatste poging, hun kleine scheepje te redden voor het welhaast onafwendbare lot overvaren te worden...

Het is wéér Axe, die met een meesterlijk schot de roerganger van de Drakkar uitschakelt, waardoor het schip plotseling van koers verandert en het ergste wordt voorkomen. Gelijktijdig heeft Svein, als oude ervaren rot in dit soort spelletjes, zò weten te laveren, dat ZIJ de Drakkar voor de boeg raken inplaats van omgekeerd. Dit overrompelt de Noren, die dachten met een handjevol halfbakken Saksers te doen te hebben. Het valt hen lelijk tegen, dat de ogenschijnlijk zo gemakkelijke prooi zich ontpopt als een felle tegenstander en hoewel zij in de meerderheid zijn, krijgen toch Eric en zijn doorgewinterde kerels weldra de overhand. In het gevecht van man tegen man dat nu volgt moeten de Noren dat tot hun schande ondervinden en de meesten betalen ervoor met hun leven. Svein en Groke zijn in hun element en vinden dit gevecht bepaald een buitenkansje... Overal, waar Eric, Svein en Groke opduiken raken de tegenstanders in paniek en duurt het niet lang of de strijd is beslist ten gunste van Eric en zijn mannen. Tijdens het gevecht heeft Eric bemerkt, dat deze Noren, ondanks hun krijgshaftig voorkomen, verre van ervaren vechters zijn. Svein Langtand en Groke werken vakkundig de gesneuvelden overboord – deze karweitjes hebben ze méér bij de hand gehad.

Terwijl zij zo huishouden, roepen ze elkaar kwinkslagen toe en Groke constateert met voldoening, dat het leven bij de Noorman tenminste geen saaie beweging is... Ze sleuren een paar overlevenden, die van narigheid niet weten, waar zich te bergen, tot voor Eric en grijnzend knipoogt Svein, terwijl hij een uitnodigend gebaar met zijn zwaard maakt. Maar Eric gebaart hem, de man los te laten. 'Wij zijn geen zeerovers, Sveintje,' zegt hij. Dan wendt hij zich tot de bibberende gevangene en bijt hem toe: 'Wat bezielt jullie, om vreedzame zeevaarders aan te vallen, hè? Spreek op, kerel!' De man kruipt handenwringend over het dek. 'Genade... heer... ik... ik... nog nóóit heb ik zo iets gedaan... het was de eerste – keer – en nou moet mij dit overkomen... ik heb mijn hele leven nog geen spáántje geluk gehad; dat zie je nou maar weer...' 'Jaja,' gromt Eric, 'dat zie je zeker, want je hebt het wel heel slecht uitgezocht, de Koning der Noren in eigen persoon aan te vallen!' Deze woorden hebben een zonderlinge uitwerking op de man... Hij houdt ogenblikkelijk op met jammeren en zijn ogen verstarren, dan heft hij met een wanhoopsgebaar de armen op en kreunt: 'Mogen de goden mij dan bijstaan...'

Ofschoon 't te begrijpen is, dat de man zich slecht op zijn gemak voelt nu blijkt, dat hij uitgerekend de koning der Noren te pakken heeft willen nemen, maakt hij zó'n beangste indruk, dat Eric er argwanend van wordt. Streng vraagt hij de mislukte zeerover of deze wellicht nog meer op zijn geweten heeft, maar deze wringt zich in allerlei bochten en jammert: 'Niks, ik weet van niks! Ik ben onschuldig, geloof mij, heer. Ik ben maar een doodgewone boer uit Skane en heb nog nooit iemand kwaad gedaan.'

'Waarom geef je je dan uit voor zeerover?' snauwt Eric, 'dat is een gevaarlijk spelletje, dat heb je zeker wel bemerkt!'

'Al mijn buren doen het, heer, en vaak kwamen zij terug met rijke buit, en... en omdat ik maar een doodgewone, arme boer uit Skane ben en ook wel eens een buitenkansje wilde hebben, had ik met mijn broer en mijn vrinden afgesproken, het ook maar eens te proberen...' Zozo, denkt Eric, de zeeroverij schijnt hier aardig in zwang gekomen te zijn, tijdens mijn afwezigheid. Ik vraag me af, waarom niemand daar dan een stokje voor steekt! Waar zijn mijn krijgers, mijn schepen... Hij ondervraagt de 'zeerover' nogmaals grondig, maar wordt er niet veel wijzer van. Wel krijgt hij sterk de indruk, dat de kerel niets vertellen WIL en DURFT, hetgeen Erics gemoedsrust niet ten goede komt. Er zit niets anders op, dan de paar overlevenden van het piratenschip vrijuit te laten gaan. Veel kwaad zullen ze wel niet meer uitrichten kunnen, nu men hun wapens afgenomen heeft en bovendien heeft Eric sterk de indruk, dat deze knapen voorlopig wel bij hun schrale akkers zullen blijven... Weinige tijd later glijdt de boot een mooi gelegen baai binnen. Haastig en schuw glippen de mannen van Skane weg en Svein Langtand kijkt hen spijtig na... Dan staat ook Eric weer op de bodem van zijn Noorse land. Thuis, eindelijk thuis, denkt hij en zijn gedachten vliegen vooruit, naar zijn burcht, naar Winonah... Maar dan is het, of een kille adem hem tegenwaait; de vreemde ervaring van daarnet, de verhalen over zijn vermeende dood... dat alles geeft hem een onbestemd, vreemd gevoel van angst.

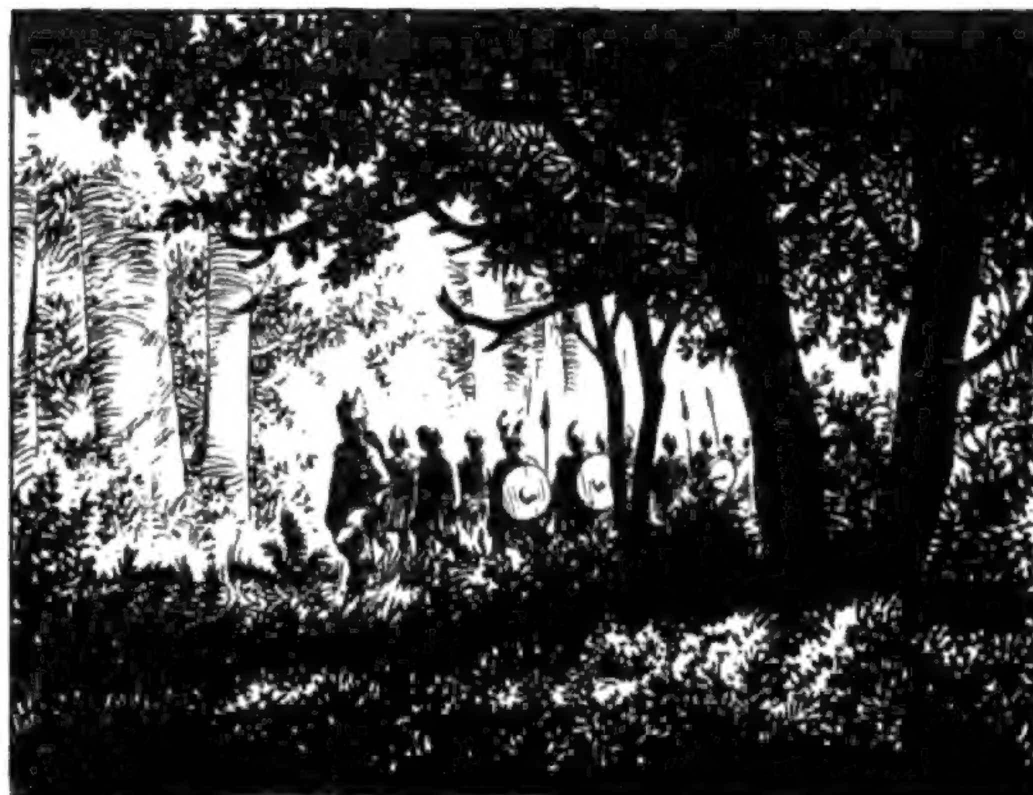

Nadat de boot is vastgelegd en de gewonde scheepsbouwer voorzichtig van boord gedragen is, wijst Eric een drietal mannen aan om het scheepje te bewaken, waarna hij met de troep op weg gaat naar zijn burcht. De zon brandt, de weg is stoffig en daar de oude scheepsbouwer op een draagbaar vervoerd moet worden, komen ze slechts langzaam vooruit. Hoewel Eric weet, dat deze landstreek schaars bevolkt is, doet de omgeving hem nu bepaald verlaten aan. De heirbaan is overwoekerd met onkruid – een bewijs, dat er in lang geen gebruik van gemaakt is; de akkers zien er verwaarloosd uit en vele landerijen liggen braak. Bovendien – en dit vindt Eric wel het meest onrustbarende – wemelt het van roofwild, dat zich gemeenlijk toch niet zo dichtbij de bewoonde streken ophoudt... De enkele boerenhofsteden welke zij passeren liggen verlaten; de gebouwen zijn vervallen en hier en daar zelfs grondig vernield; al met al voelt Eric de Noorman zich hoe langer hoe onbehagelijker en de vrees wordt in hem wakker, dat er iets ernstigs gebeurd moet zijn. Zo veel mogelijk voert hij het tempo van de mars op, en de heirbaan wordt vaarwel gezegd, om een kortere weg door de heuvelen te volgen. Het is echter niet alleen om de weg te bekorten, dat de Noorman deze route neemt. Hij weet een hoog punt, vanwaar men een schitterend uitzicht over de bossen rond de burcht heeft; dáár kan men de torens van Wograms burcht boven de boomtoppen zien uitsteken... Eric en Erwin kunnen hun ongeduld nauwelijks bedwingen en als om zichzelf gerust te stellen, loopt de Noorman de anderen snel vooruit... Maar dan staat hij als aan de grond genageld en Erwin slaakt een verschrikte kreet... Aan het landschap is ogenschijnlijk niets veranderd; alleen... de torens van zijn burcht... zijn verdwenen...

Erics sluimerende vermoeden dat er iets ernstigs heeft plaats gehad in zijn land wordt nu benauwende zekerheid. Maar wát zou er gebeurd kunnen zijn...? Erwin is haast buiten zichzelf van opwinding. 'Als er maar niets met moeder is,' zegt hij angstig. 'Kom Fadir, laat ons toch gauw voortmaken!' In een steeds toenemende spanning wordt de reis voortgezet. Terwijl zij het slingerende pad door de heuvels weer afdalen, vraagt Eric zich af, of er wellicht verband bestaat tussen het gerucht van zijn vermeende dood – dat op de burcht natuurlijk voor waar is aangenomen – en de tekenen van verwaarlozing en verval hier. In ieder geval is er met de burcht zelf iets niet in orde. Het ontbreken van die torens doet het ergste vrezen. Voor Erwins onstuimige natuur gaat het véél te langzaam en het liefste zou hij met een paar man vast vooruit gaan. Maar Eric houdt hem tegen. Zoals de zaken er nu voorstaan is het beter, geen enkel risico te lopen. Voor het geval er iets zou gebeuren zijn zij met elkaar sterker. Inmiddels hebben zij de vallei bereikt en hun weg voert door een dicht woud. De grond is hier drassig en hoge varenplanten, afgewisseld met weelderig struikgewas, maken het smalle pad haast onbegaanbaar... De torens zijn weg, hamert het telkens weer door Erics hoofd. Ingestort? Afgebroken? 't Zou kunnen, als er een beleg geweest is. In gedachten gaat hij zijn mogelijke vijanden na – een paar onwillige leenmannen misschien, maar meer ook niet en welke leenman zou het wagen de strijd met 's konings krijgers aan te binden? Tenzij het bericht van zijn dood een woordje mee heeft gesproken... Zo peinzende merkt hij niet, dat terzijde van het pad het gebladerte voorzichtig uiteen gebogen wordt. Een paar kerels loeren grijnzend het argeloze troepje na. 'Geef het sein,' gromt dan de voorste van de twee met gedempte stem. 'Ze zitten in de val!'

Eric schrikt, als van niet veraf de schorre toon van een krijgshoorn door het woud weerklinkt. Bijna gelijktijdig ontstaat hier en daar beweging tussen het lover en een forse gestalte springt vóór hem op het pad, met het zwaard in de vuist. 'Halt!' roept de kerel. 'Wie zijn jullie, en waarheen gaat de reis?' Meteen flitste Erics zwaard uit de schede en Svein doet een stap naar voren terwijl hij hoopvol gromt: 'Hier zullen wij ons doorheen moeten vechten, Noorman!'
'Laat je wapens rusten, makkers,' schreeuwt de rover met een dreigend gebaar van zijn zwaard. 'Het zou jullie allen de kop kosten vóór je je zwaarden goed en wel uit de schede had!' Boogschutters duiken van links, rechts, achter en voor uit de struiken op; ze zijn omsingeld. 'Hak er op in!' gromt Svein, niet in het minst onder de indruk van deze overmacht. 'Ik lust er drie tegelijk!!' Ook Groke kijkt verlangend naar zijn zwaard, maar Eric houdt hen terug. In een oogwenk heeft hij de toestand overzien; het is doelloos zich te verzetten – de kerels zitten zelfs boven hun hoofden in de bomen, gereed om te schieten! Er is hem echter nog iets anders opgevallen; de houding van de aanvallers is niet eens zo erg vijandig en hoewel hij het zaakje niet bijster vertrouwt besluit hij toch, zich op genade of ongenade over te geven. Er zit trouwens niet veel anders op...
'Goedzo,' bromt de aanvoerder van de bende, terwijl hij naar voren treedt. 'Jullie zijn Saksers, nietwaar? Nou, veel is hier niet meer te plukken, dat wil ik je wél zeggen, hehe...' Ineens gaat Eric een licht op: deze kerels denken dat hij en zijn mannen óók tot het roversgilde behoren! Wel, het is beter hen voorlopig in die waan te laten.
'Waarheen gaat de reis alzo, makker?' vervolgt de aanvoerder. 'Wij zijn op weg naar het gebied rond Wograms burcht!' antwoordt de Noorman. 'Wát!?' schreeuwt de rover, terwijl hij ontsteld een pas achteruit treedt. 'Dat zoek je niet best uit, makker! Niet alleen is daar helemaal niks meer te halen, maar het is er bovendien niet pluis!' Hij kijkt even schichtig rond en gaat dan fluisterend voort: 'Weet je dat dan niet? Daar huist de WEERWOLF...!!!'

'De weerwolf... in Wograms burcht?' herhaalt de Noorman, terwijl hij de grootste moeite heeft om zijn hevige schrik te verbergen. 'Hoe kóm je bij dit zotte verhaal?' 'Noem het zo je wilt,' antwoordt de aanvoerder grommend, 'waar IS het en ik raad je aan er niet heen te gaan, want het zou je slecht bekomen!' Dan geeft hij Eric een forse klap op de schouder. 'Komaan broeder,' vervolgt hij, 'sluit je bij ons aan, gezamenlijk zijn we sterker en wat er aan buit is, delen we!' Svein klekt opgewekt met de tong en geeft Eric een uitnodigende por tussen de ribben. Hoewel het de Noorman tegenstaat, begrijpt hij, dat er niets anders opzit dan voorlopig te huilen met de wolven in het bos en zwijgend volgt hij de aanvoerder door het woud. Op een open plek zijn een aantal kerels bezig een wild zwijn aan het spit te roosteren en op een gebaar van de eenogige roverhoofdman gaat Eric zitten.
Met een bleek, verbeten gezicht voegt Erwin zich bij zijn vader en nadat Branwen voor haar zieke vader gezorgd heeft, voegt ook zij zich bij hen. Erics mannen mengen zich wat onwennig en argwanend tussen de rovers; alleen Svein en Groke schijnen zich best op hun gemak te gevoelen; Roversbloed verloochent zich klaarblijkelijk niet... 'Ik zei al, dat ik betere buit weet, broeder,' gromt de eenoog. 'Twee dagreizen van hier woont zo'n soort vroegere leenman van die koning Eric. De kerel rinkelt van het goud, zeggen ze. Nou wil ik dat óók wel eens horen rinkelen, maar dan in mijn eigen buidel, vat je? Hahahahah!' Eric lacht dapper mee, maar het dringt amper tot hem door wat de kerel zegt. Slechts één vraag spookt hem onophoudelijk door het hoofd: WAT IS ER MET WOGRAMS BURCHT GEBEURD? WAT IS ER GAANDE IN ZIJN LAND?! en zodra de gelegenheid zich voordoet, brengt hij het gesprek ongemerkt op dit onderwerp. 'Wat geeft dát nou?' wimpelt de rover achteloos af. 'Niet de moeite waard, hoor! Da's zólang geleden allemaal... Wij kerels van de vrijheid, varen er wel bij, da's de hoofdzaak!' 'Maar wát is er dan zo lang geleden gebeurd?' dringt Eric aan, op gevaar af, dat deze nieuwsgierigheid 's mans argwaan wel eens op zou kunnen wekken. 'Ach, wat zéúr je nu toch makkertje,' gromt eenoog schouderophalend. 'De vorst van Ranrike* heeft hier een beetje huisgehouden, da's alles. Het was uit wraak, zeggen ze... En de weerwolf' – hier laat de kerel onwillekeurig zijn stem dalen – 'is volgens mij niemand anders dan de geest van die dode koning Eric, die waakt over de puinhopen van zijn burcht...'

* Ranrike = het latere Bohuslan.

Eric is de verbijstering nabij, na de woorden van de eenogige struikrover. Hij weet zich echter goed te houden en zijn gedachten werken razendsnel. De vorst van Ranrike heeft dus zijn kans waargenomen, na gehoord te hebben van zijn, Erics, vermeende dood! Ongetwijfeld was het hem te doen om Hrulf, het knaapje dat een toevlucht had gevonden op Wograms burcht, na ternauwernood ontsnapt te zijn aan de handlangers van de koning van Ranrike*. Met een niet te bedwingen trilling in zijn stem vraagt Eric: 'Weet iemand wat er met de... bewoners van de burcht gebeurd is?' De rover haalt achteloos de schouders op. 'De een zegt dat ze allemaal omgekomen zijn bij de bestorming van de burcht; de ander weet te vertellen dat zij zich in de bossen van het noorden schuilhouden en er wordt ook wel beweerd, dat de vrouw over zee ontkomen is, maar dat geloof ik niet, want de vloot van Ranrike bewaakte de kust.' 'En 's konings getrouwen? De leenmannen en...' 'Over de kling gejaagd, allemaal,' antwoordt eenoog onverschillig. 'Die snaken zijn nu misschien óók wel in wolven veranderd,' laat hij er peinzend op volgen, 'net als de dode koning. Een vriend van me heeft hem gezien, de Weerwolf, met wel honderd reusachtige wolven bij zich. Beesten zo groot als koeien, met tanden als slagzwaarden. Brrrr! En dan de weerwolf zelf! Een monster met drie koppen moet het zijn, zo groot als een eikenboom. Hij is alleen 's nachts zichtbaar, bij volle maan. Dan glimt er ook een licht in de ruïne van de burcht en glijden er vreemde schaduwen over het burchtplein, die huilen als tienduizend wolven... Mijn vrind werd door die monsters achtervolgd; maar hij ontkwam, want de weerwolf waagt zich niet uit het behekste woud rond de burcht...' Met een opgewonden gezicht vervolgt de rover zijn relaas van geesten en monsters, maar Eric hoort het niet meer en ten laatste staat eenoog grommend op, hevig in zijn wiek geschoten over het gebrek aan belangstelling van het zwijgzame groepje. Nauwelijks is de kerel buiten gehoorsafstand, of Erwin bijt zijn vader met een wanhopig gezicht toe:

'Ik wil moeder zoeken! Ik blijf niet langer bij dit boeventuig! En dan nog meedoen aan een aanval op een van onze eigen leenmannen ook zeker?! Bij de goden, wij moeten toch weten, wat er wáár is van de waanzinnige verhalen die deze kerel vertelt? En wat er met moeder gebeurd is, áls het waar is... Misschien is er wel helemaal niets van waar...'

* Lees: 'Svitjold's offer'.

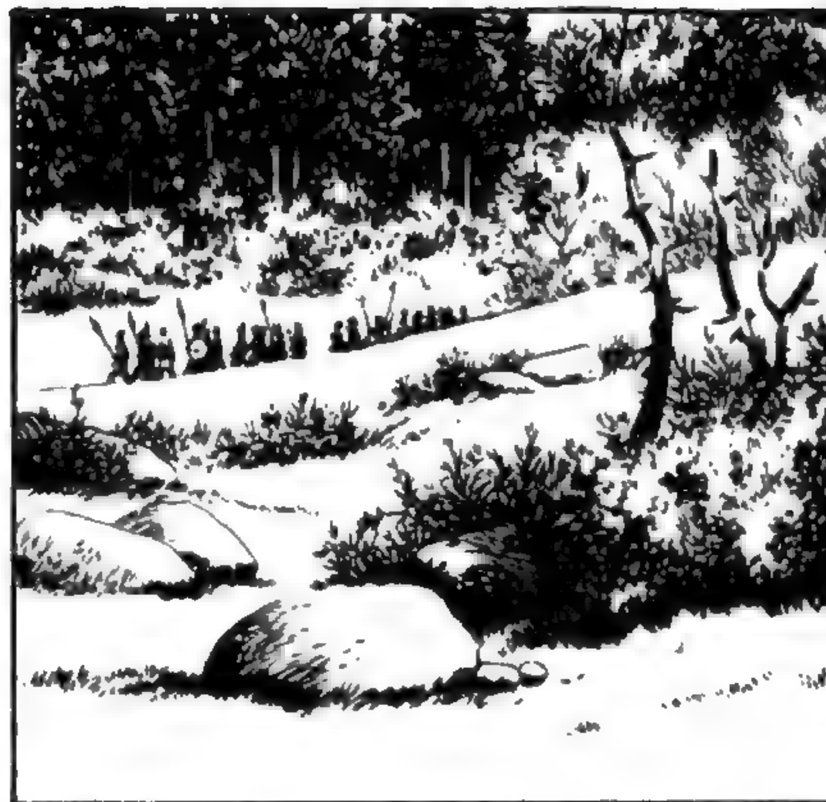

Eric zwijgt abrupt als de eenogige roverhoofdman weer op hen toetreedt en Erwin kijkt met een gezicht als een oorwurm voor zich uit. 'Zo vrinden,' grijnst de kerel. 'Morgen breken we op, voor de aanval op – dat mag je nu wel weten – Yarl Berse de sterkarmige.' Aha, denkt Eric, dat vertel je niet aan een dove. Hij herinnert zich Yarl Berse Olavson vaag, van de jaarlijkse bijeenkomsten; een tamelijk onbelangrijke figuur – meer boer dan edeling – wiens lichaamskracht echter even spreekwoordelijk is als zijn armoede, zodat broeder rover dus wel eens op meer dan één manier zijn neus zou kunnen stoten... 'Nou weet ik niet, wat ik met de kerel moet beginnen, die jullie meeslepen,' gromt de rover bedenkelijk. 'Wie is die oude snuiter eigenlijk?' Hij beent met grote stappen in de richting van het schaduwrijke plekje waar Cendrach ligt. 'Oh, hij is de vader van mijn vrouw,' antwoordt Eric zonder blikken of blozen, met een gebaar op Branwen die haastig de ogen neerslaat. 'En een goed schoonvader is het,' vervolgt Eric onverstoorbaar. 'Hij heeft ons al menig vet kluifje toegespeeld!' De flauwe glimlach op Cendrachs gelaat bewijst, dat deze Erics woorden verstaan en begrepen heeft. 'De hersens van de troep, dus,' grijnst eenoog. 'Wel, daar moeten we zuinig mee omspringen!' Eric stelt voor de oude scheepsbouwer op deze plek achter te laten onder de hoede van een paar krijgers en hiermee is de rover het roerend eens. Inmiddels begint het te schemeren en terwijl de aanvoerder van de troep met zijn mannen het kampement voor de nacht in orde maakt, trekt Eric zijn zoon en Branwen haastig terzijde. 'Je moet hier weg, zodra het donker genoeg is,' fluistert hij de knaap toe. 'Ga met Branwen en twee van onze mannen naar Yarl Berse en waarschuw hem voor de aanval. Waarschijnlijk zullen de rovers over een dag of twee de burcht bereikt hebben. Zeg de Yarl, dat IK bij hen ben, zodat hij niets mag ondernemen, vóórdat wij ons bij hem op de burcht gevoegd hebben!' 'En onze eigen burcht dan? En moeder?' stribbelt Erwin tegen.

'We kunnen niets beginnen voor we met deze schavuiten afgerekend hebben,' is het antwoord. Erwin knikt kort en zodra de duisternis gevallen is trekt het viertal zich met Eric omzichtig uit het kamp terug. 'De Goden vergezellen je, mijn zoon! Haast je!' fluistert Eric. Ritselend verdwijnen de vier in de struiken, terwijl Eric een oogje in het zeil houdt. Nog éénmaal wuift de Noorman zijn zoon na, als deze als laatste in het donker verdwijnt... Hoelang het zal duren, voor hij zijn zoon eindelijk weerziet, daarvan heeft Eric helaas niet het geringste vermoeden...

De volgende morgen vroeg, direct bij het ontwaken van het kamp haast Eric zich, de roverhoofdman een aannemelijke verklaring te geven voor Erwin en Branwens afwezigheid, vóór deze dit zelf ontdekt. 'Ik vond het een beetje onvoorzichtig om met zo'n troep zonder verspieders te reizen,' zegt de Noorman, 'en omdat niemand een vrouw en een knaap zal wantrouwen, heb ik juist hén vooruitgestuurd...' De aanvoerder gromt instemmend, en nadat zij Cendrach de scheepsbouwer onder de hoede van een paar van Erics krijgers op de kampplaats hebben achtergelaten, begeven zij zich op weg. Onder het voortgaan heeft Eric ruimschoots de gelegenheid om nog eens goed over alles na te denken; het zal waarachtig niet eenvoudig zijn om met zijn mannen bij de rovers vandaan te komen, vóór dat deze de aanval op Berses burcht ondernemen. Als zich niet de een of andere gunstige gelegenheid voordoet, zit hij in een lelijk parket en kon het er nog wel eens op uitdraaien dat hij gedwongen werd tegen zijn eigen zoon te vechten... Steeds weer valt het Eric op, hoe verlaten het land is; wanneer zij de tweede dag het gebied van Berse naderen, hebben zij nog steeds geen levende ziel ontmoet. In de namiddag bereiken zij de uitlopers van het gebergte. Hun weg voert door een bergpas, de Trollkloof geheten. Dichte naaldwouden bedekken de hellingen ter weerszijden van het pad, dat naar de ingang van de kloof voert. Daarboven rijzen de kale rotswanden steil omhoog... Dan houdt Eric eensklaps de pas in.
'Wacht,' bijt hij de aanvoerder, die naast hem loopt, toe. 'Ik weet niet waaróm, maar het bevalt mij hier niet.' Zijn ogen glijden zoekend langs de beboste hellingen... 'Dit is een ideale plek voor een hinderlaag; je zult het misschien vreemd vinden, maar ik heb ineens het gevoel, dat ons hier in de pas iets héél onplezierigs te wachten staat...'

De hoofdman gluurt Eric verward aan. 'Wat mankeert je, makkertje?' gromt hij. 'Ben je bang? Wat zou ons hier nu kunnen gebeuren? Niemand weet dat wij hier zijn.' Eric haalt de schouders op en herhaalt dat hij het niet vertrouwt. Hij stelt voor een andere bergpas te zoeken, maar de rover vindt dit klinkklare onzin, omdat er volgens hem geen reden is voor zo'n grote omweg.
'Als er onraad was zouden de knaap en de vrouw die wij vooruit gestuurd hebben ons toch wel gewaarschuwd hebben.'
Hierop kan Eric geen antwoord geven, maar hij weet de eenoog toch over te halen nog een paar krijgers de kloof in te sturen om de situatie te verkennen. Na verloop van enige tijd komen de krijgers terug. Zij hebben weliswaar niet de gehele kloof doorzocht, maar in het gedeelte waar zij geweest zijn is niets verdachts te vinden. Hier moet de Noorman genoegen mee nemen en dus wordt de tocht voortgezet. Eric is nog steeds niet op zijn gemak en houdt de hellingen goed in het oog. Langzaam begint de pas zich te vernauwen tot een kronkelend ravijn, tussen tamelijk steil omhooggaande hellingen, en wanneer zij een der laatste bochten voorbij zijn, staan Eric, Svein en de aanvoerder eensklaps als aan de grond genageld stil. Voor hen uit is de doorgang versperd met zware boomstammen. 'Terug,' schreeuwt Eric als hij de glinstering van helmen achter deze borstwering ziet. 'Het is een val! Zie je nu dat ik gelijk had?' Op het zelfde moment horen allen een dof gerommel en van de hellingen daalt een lawine van stenen en rotsblokken op hen neer.

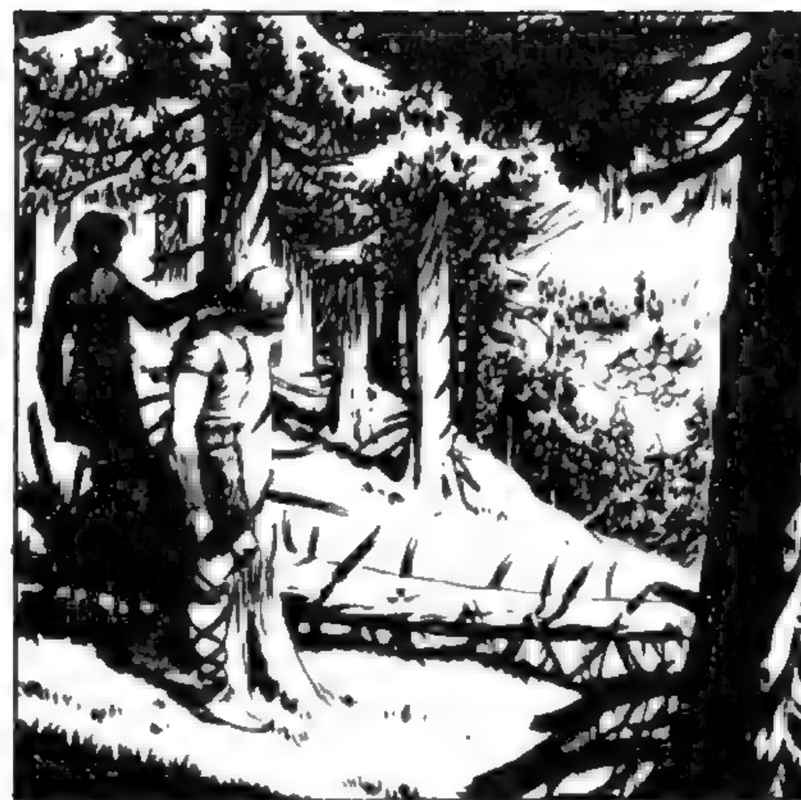

Onder de mannen in de nauwe kloof ontstaat een paniek als de rotsblokken hun eerste slachtoffers eisen. Allen pogen een goed heenkomen te zoeken; maar dat is er niet, want zij, die niet door de neervallende stenen bedolven worden, worden belaagd door de pijlen van hun achter de borstwering opgestelde tegenstanders. 'Dit is geen goed gevecht,' brult Svein boven het gekerm der slachtoffers uit. 'Geef een man een eerlijke kans, honden, en je zult ervan lusten!' De weinige overlevenden – waaronder ook Eric en Axe – duiken van de ene kant naar de andere en zij slaken een zucht van opluchting als de stenenregen langzaam afneemt. Achter dezelfde rotsen welke eerst de meesten van hen gedood hebben, pogen zij nu het vege lijf te redden. De overvallers zetten hun aanval in en hoewel menige vijand het leven laat onder de welgerichte pijlen van Axe en Eric, beseft de Noorman dat zij verloren zijn. Axes pijlen zijn verschoten en op een gegeven moment trekt Eric de knaap bliksemsnel onder een stenenhoop. 'Houdt je dood!' bijt hij de jonge boogschutter toe. 'Het is onze laatste kans, om deze dodendans te ontspringen.'

Terwijl de aanvallers tussen de steenbrokken rondscharrelen op zoek naar mogelijke gewonde tegenstanders, schuiven Eric en Axe centimeter voor centimeter verder onder een overhangend rotsblok, tot zij zich zo ver mogelijk tussen een nauwe opening in de steen hebben gewrongen. Met ingehouden adem luistert Eric; wat er van de anderen geworden is weet hij niet... De enigen die hij hoort, zijn de aanvallers die nu langzaam zoekend de plaats naderen waar zij zich verborgen hebben. Dan hoort Eric een stem tamelijk dichtbij grommen: 'Het was een grote, blonde kerel met een gevederde helm. Hij was de aanvoerder van dit stelletje.' De Noorman klemt de tanden opeen; hém zoeken zij dus... om hem te doden als zij hem vinden...

'Nou, zie jij hem, zie ik hem?' gromt een der krijgers, die vlak nabij de plek waar Eric en Axe verborgen liggen aarzelend stilstaan. 'Hij is natuurlijk verpletterd, net als de rest van zijn bende. Kom mee, ik heb geen zin om al die rotsblokken één voor één om te keren!' 'Ja maar, we moeten die kerel dood of levend terugbrengen,' werpt een andere tegen. 'Laten we de kloof doorzoeken, misschien is hij ontkomen...' Maar de overigen hebben daar geen oren naar. Ze zijn best tevreden met de afloop van de strijd en na besloten te hebben, de her en der verspreide wapens bij elkaar te zoeken, verwijderen zij zich.

In hun benarde schuilplaats ademen Eric en Axe opgelucht op. 'En nou als een haas weg, voor ze zich bedenken en wéér aan het zoeken slaan!'

Snel glippen zij tussen de steenhopen door naar de beschutting van de bomen. Het is gevaarlijk, maar ze moeten deze kans aangrijpen, voor hij misschien voorgoed verkeken is... Eenmaal buiten gezicht van de vijand zetten de twee vluchtelingen het op een lopen, tegen de steile helling op. Als de kerels daar beneden maar geen erg hebben in die vermaledijde steentjes, die onder hun voeten nogal lawaaierig in het ravijn ploffen... Hoog boven de pas rusten zij even uit van de klimpartij en Eric loert voorzichtig naar omlaag. De krijgers zijn weer aan het zoeken. Klaarblijkelijk hebben zij tóch de neervallende stenen gehoord... 'Ik zou wel eens willen weten, wie de aanstichter is van deze laffe overval,' mompelt Eric grimmig, terwijl hij de troep in de diepte behoedzaam gadeslaat. 'Kom Axe, we zullen dit stel schavuiten volgen; gewone rovers zijn het beslist niet...' Langzaam en zo veel mogelijk in de beschutting van het geboomte dalen de twee de steile helling weer af. Nabij een kleine opening tussen de stammen slaakt Axe eensklaps een gesmoorde waarschuwingskreet. Op hetzelfde moment ziet ook Eric het naderende gevaar. Schielijk wil hij zich terugtrekken, maar het is al te laat... Zij zijn ontdekt door de krijgers, die nu met de wapens in de vuist een eindweegs beneden hen van tussen de stammen tevoorschijn komen...

De twee krijgers blijken even geschrokken te zijn van de ontmoeting als Eric en Axe en dat is geen wonder, want het zijn Svein Langtand en een der rovers, Rig genaamd. Zij zijn de enigen, die de lafhartige overval overleefd hebben. 'Ik zag je niet meer,' zegt de Sakser half verontschuldigend, 'en er was toch niets meer te redden, dus trok ik er maar tussen uit. Maar ik heb een gesprekje tussen een paar van die boeven afgeluisterd; het zijn krijgers van Berse Sterkarm, die kerel die wij zouden aanvallen!' De Noorman fluit tussen de tanden. Dus Berse wil zijn koning uit de weg ruimen. 'Als de zaken er zó voorstaan, zullen Erwin en Branwen ook wel niet bijster vriendelijk ontvangen zijn; want het staat nu wel vast, dat mijn zoon en de drie anderen Berses burcht bereikt hebben, anders zou deze nooit van hun komst op de hoogte geweest zijn.' Peinzend begeeft de Noorman zich naar een punt, vanwaar zij het land goed kunnen overzien. Ver beneden hem beweegt zich de troep krijgers in de richting van Berses burcht, welke heel in de verte juist zichtbaar is, half verscholen tussen het geboomte aan de oever van een groot meer. 'Zie je daar die ver uitstekende landtong?' wendt Eric zich tot Rig. 'Volg die troep en wacht daar op ons. Houd goed de burcht in het oog, want daar bevindt zich mijn zoon, dood of levend.' Zij dalen weer af in de kloof en zoeken de wapens, welke de aanvallers vergeten hebben, bij elkaar, waarna Eric aan Svein en Axe opdracht geeft de oude scheepsbouwer en de krijgers, die nog de boot bewaken, te halen. 'Ik zelf ga intussen een kijkje nemen bij Wograms burcht,' vervolgt hij. Het lijkt hem voorlopig maar beter Rig, de rover, niet op de hoogte te brengen van zijn identiteit. Een storm van protesten gaat op; allen trachten hem van dit voornemen af te brengen, want als de Weerwolf hem niet grijpt, zullen de trollen en kwade geesten het zeker doen. Eric haalt de schouders op. 'Wij treffen elkaar weer op de landtong, nabij Berses burcht,' besluit hij. Nagestaard door de drie van bange voorgevoelens vervulde mannen, vertrekt Eric de Noorman naar zijn burcht... waar de Weerwolf huist...

Door het doodstille woud haast Eric zich grimmig voort. De gedachten welke hem door het hoofd spoken zijn verre van opwekkend. Meer nog dan de angst om het lot van zijn zoon, die zich levend of... dood in Berses burcht bevindt, kwelt hem de gedachte aan Winonah, over wier mogelijke verblijfplaats – als zij nog in leven is – hij volkomen in het ongewisse verkeert. Mogelijk vindt hij op Wograms burcht aanknopingspunten welke hem bij de opsporing van zijn vrouw kunnen helpen. Als er tenminste nog spráke is van Wograms burcht. De verhalen zijn niet erg hoopgevend wat dat betreft en de toestand hier al evenmin; verlaten hoeven, braakliggende akkers, wild in overvloed, maar géén menselijke wezens. Zo ver het oog reikt, is het overal hetzelfde beeld... Ondanks dit alles echter, koestert hij nog steeds de flauwe hoop, dat het misschien nog wel mee zal vallen en met kloppend hart bestijgt hij een der hellingen welke uitzicht geven op de burcht. Het schouwspel dat zich dan aan zijn ogen voordoet is erger, dan de ergste verhalen deden vermoeden... Daar voor hem ligt zijn tehuis, zijn trotse burcht – vernietigd, verbrand; een ruïne welke hem als met dode ogen aanstaart. Verbijsterd, haast niet bij machte dit vreselijke schouwspel te verwerken, staat de Noorman stil... en op datzelfde moment dringt een geluid tot hem door dat de koude rillingen over zijn rug jaagt... Een langgerekte sinistere kreet, spookachtig weergalmend tussen de verbrokkelde muren; het is het gehuil van een wolf...

Het angstaanjagende wolvengehuil richt Erics aandacht weer geheel op de gevaren van het ogenblik. Aarzelend gaat hij voorwaarts, de boog tot schieten gereed. Weer schalt de wolvenroep door het woud, gevolgd door een kort, keffend blaffen. Het geluid verwijdert zich en na een korte aarzeling vervolgt de Noorman zijn weg. Over een brede dam van puin en steenslag in de slotgracht kan hij zonder moeite de ruïne bereiken. Somber ziet de Noorman om zich heen en duizend weemoedige gedachten doorkruisen zijn brein; herinneringen aan al het goede, dat zich binnen deze muren heeft afgespeeld, vanaf zijn jeugd, tot de gelukkige jaren met Winonah en Erwin... Winonah... is zij deze vernietiging onsnapt, of... ligt zij wellicht voor eeuwig onder de bouwvallen begraven... Met een gebaar van berusting richt de Noorman zich op. Juist hier op deze plaats, waar hij is grootgebracht in de harde school van een krijger en een vorst, juist hier mag hij niet versagen. Een vreemd, smal paadje, platgetreden door vele voetstappen trekt opeens zijn aandacht. Het paadje volgend komt hij in een gedeelte van de ruïne; dat nog vrij redelijk intact gebleven is; en hier dringt een onmiskenbare scherpe geur in zijn neusgaten... WOLVEN! De Noorman staat met een ruk stil en gluurt bedachtzaam door een der venstergaten de bouwval binnen... In de duisternis van het smalle vertrek staat een ruwe tafel en een kruk... Wapens, vetkaarsen... In een hoek ziet hij duidelijk de resten van een vuur en overal verspreid liggen afgekloven botten en beenderen. Ondanks zichzelf bekruipt Eric een onplezierig gevoel. Hier heeft iemand gewoond; een mens... en mogelijk woont hij er nog... in dezelfde kamer, met een wolvenpak... Hij heeft die verhalen over de Weerwolf nooit geloofd, maar nu kan Eric een huivering niet onderdrukken. Dit is op zijn minst een vreemde geschiedenis. Wie de geheimzinnige figuur ook zijn mag, die hier broederlijk met wolven samen huist, het lijkt de Noorman voorlopig beter, hem uit de weg te gaan en eerst eens te kijken wat voor vlees hij in de kuip heeft... En dan is daar een gerucht achter hem... Bliksemsnel draait Eric zich om en een ogenblik staat hij verstijfd van schrik... Op nog geen vijftig meter afstand staat een monsterlijke gele wolf hem loerend gade te slaan...

Eric verroert geen vin en zo staan man en wolf elkaar aan te staren. Als ik vrees toon, kon hij me wel eens aanvliegen, denkt de Noorman. Zelden nog zag hij zo'n kolossale wolf en voor zover hij 't kan beoordelen is het dier nog niet zo oud ook. Met langzame bewegingen spant hij zijn boog en begint kalm op de wolf toe te lopen. Hoe dan ook moet hij zien van deze plek weg te komen... maar doden zonder de noodzaak van zelfverdediging ligt niet in zijn lijn. De geheimzinnige wolvenman, de bewoner van de ruïne, kan bovendien elk ogenblik terugkomen en die ontmoeting komt hem nu nog niet gelegen.
De grote gele wolf blijft echter onbewegelijk op zijn plaats en reeds begint Eric te wanhopen aan het slagen van zijn poging het dier te overbluffen, als de wolf eensklaps omkeert en geluidloos in het bos verdwijnt. Voorzichtig gaat nu ook Eric terug over de steendam. Dan klinkt een luid keffend gehuil dat van verre wordt beantwoord. Eric ziet de grote gele wolf als een schaduw door het struikgewas sluipen. Als hij zijn weg wil vervolgen treft een zwak gerucht zijn oor. Zich omwendend ziet hij een heel wolvenpak tevoorschijn komen... allemaal jonge dieren, sommige geelachtig grijs, andere donker van kleur. De toestand is er niet beter op geworden en als Eric het waagt een stap achterwaarts te doen sluipen er drie, vier van de dieren in zijn richting. Onafgebroken staren de gele ogen hem aan en Eric voelt zich niet bepaald op zijn gemak... tot een schel gekef van één der wolven hem doet opkijken. Vanuit het woud antwoordt een diep, bassend geblaf en even later flitst een donkere gedaante door de struiken, recht op hem toe. Er komt beweging in het wolvenpak en Eric staat al klaar zijn huid duur te verkopen als een kreet van vreugde en ongeloof hem ontsnapt... De grote donkere wolf is... zijn eigen trouwe hond... WOLF!!

Verbaasd ziet Eric hoe de hond op enige meters afstand aarzelt en blijft staan. 'Wolf... brave Wolf...' roept hij. 'Kom dan... kóm...' Alsof zij op deze stem heeft gewacht, schuift het dier zacht jankend, met haar buik over de grond naar hem toe, waarbij Eric opmerkt hoe mager en verwaarloosd zij er uit ziet. De wolven zitten in een wijde kring om de man en zijn hond heen en kijken nieuwsgierig toe. Eric begrijpt dat dit Wolfs kinderen zijn. Als hij echter de hand uitsteekt om zijn trouwe metgezel op zo vele tochten over de gehavende vacht te strijken klinkt een hevig gebrom en enkele meer uit de kluiten gewassen wolven komen met stijve poten en opgezette nekharen naderbij. Blijkbaar vinden zij het nu welletjes met die vriendschapsbetuigingen over en weer. Schielijk trekt Eric zijn hand terug en staat op... er ontstaat een gegrauw en gesnauw tussen de moeder en haar kinderen en Eric krijgt steeds meer medelijden met zijn hond, die helemaal verwilderd schijnt. Eensklaps klinkt er van ver door het bos een vreemde schorre kreet, die Eric doet huiveren... Dat... is geen wolvenroep, denkt hij, maar... wat is het dan wél? Ogenblikkelijk zijn de wolven hun twist vergeten, ze maken rechtsomkeert en verdwijnen een voor een geluidloos tussen het hout. Alleen Wolf, zijn trouwe hond, verwikt of verweegt niet... een zacht, klagelijk gejank komt uit haar keel... 'Wolf...' spreekt Eric het dier overredend toe, 'kom eens hier... brave hond...' Het is echter of zij met opgeheven kop staat te luisteren naar een geluid, onhoorbaar voor de man en tezelfder tijd is daar weer die eigenaardige, haast menselijke kreet, nu ogenblikkelijk gevolgd door een scherp gekef als van een waarschuwende wolf. Dan is het Wolf te machtig... ze jankt en gaat met grote sprongen achter haar wolvenpak aan... Nog éénmaal roept de Noorman zijn hond... hoewel hij weet, dat het vergeefs is. Aan de bosrand houdt de hond haar pas in en draait zich om, de staart tussen de poten... kennelijk in tweestrijd met zichzelf... Dan, met een nauw hoorbaar gejank, verdwijnt ook zij tussen de stammen...

'Wel, bij Thor,' bromt Eric in zichzelf, 'dat is kras! Maar nu wil ik wel eens weten, waar mijn hond zo haastig naar toe gaat.' Voorzichtig begint hij een der vele wolvenpaadjes te volgen... Van de dieren is niets te horen of te zien. Alles wijst er echter op, dat dit een echt 'wolvenbos' is. Uiterst waakzaam gaat hij voort tot een vaag geritsel hem de pas doet inhouden. Voor alle zekerheid houdt hij pijl en boog gereed, maar bespeurt toch geen onraad. Even verder beweegt het struikgewas, nu recht voor hem uit en op het smalle paadje verschijnt de machtige, niet bijster vriendelijke kop van de grote gele wolf... Ofschoon zijn houding niet direct dreigend is... staat het dier daar weer zo strak loerend naar hem te kijken en is er zó iets onwrikbaars in zijn hele houding, dat het er veel op lijkt, alsof het Eric een 'tot hier toe en niet verder' wil toeroepen. Een kort ogenblik komt de overweging bij de Noorman op, met een goedgerichte pijl de wolf te doden. Daar het vreemde dier niet de minste neiging vertoont, hem aan te vallen, stuit dit hem tegen de borst. Bovendien is de kans groot dat er nog méér wolven vanuit hun schuilhoek naar hem staan te loeren. Zou hij dan deze ene wolf doden, prompt zouden de anderen hém verscheuren. De grote wolf in het oog houdend, probeert Eric het langs een ander paadje, maar wéér staat het dier op zijn weg... Hier moet zich dus ergens een nest bevinden, denkt de Noorman, en dit is vader wolf, die een oogje in het zeil houdt! Wel... dat kan ik hem onmogelijk kwalijk nemen, dat zou ik ook doen! Hoewel hij vast van plan is, dit geheimzinnige wolvenbos eens op te lossen, keert hij, na een korte aarzeling op zijn schreden terug. Maar nu is het de grote gele wolf, die als een schaduw ZIJN spoor blijft volgen...

Nog geruime tijd blijft de grote gele wolf de Noorman volgen en het merkwaardige hierbij is, dat het dier steeds op meer dan een pijlschot afstand blijft. Op een gegeven ogenblik echter is hij eensklaps verdwenen... en Eric herademt. Er was iets eigenaardigs met dat beest, iets griezeligs, menselijks, en onwillekeurig moet Eric weer aan de verhalen van de eenogige rover denken. Op een stil, hoog gelegen plekje zet Eric zich neer en staart peinzend uit over het landschap, waarin op de achtergrond de ruïne van zijn burcht zichtbaar is. Vergeefs pijnigt hij zijn hersens met de vele vragen die hem bestormen... Wáár is Winonah en hoe moet hij haar op het spoor komen? Wie is de geheimzinnige figuur, die met wolven leeft en waarom heeft hij juist de ruïne van Wograms burcht als woonplaats gekozen? Is het toeval, dat zijn eigen hond bij dit alles is betrokken? Wie weet, kan deze wolvenman hem vertellen van alles wat er is gebeurd en hem helpen bij het zoeken naar Winonah? De aanwezigheid van al die wolven maakt het echter niet eenvoudig, met dit raadselachtige wezen in aanraking te komen... Vermoeid strijkt Eric over zijn voorhoofd...; hij moet vérder... Met een zucht staat hij op, om zijn weg te vervolgen. Als de avond daalt, zoekt hij zich een veilige plaats om de nacht door te brengen en in de middag van de tweede dag – op zijn weg naar de verzamelplaats aan de oever van het meer – ziet hij ineens op de oude heirbaan naar het noorden een stofwolk. Verrast blijft hij staan, zich afvragend of het weer rovers zijn... of zou hij tenslotte toch nog eens een stel normale mensen kunnen ontmoeten? Het is een groot gezelschap, maar te veraf om duidelijk te onderscheiden wie en wat het zijn. Eén ding is zeker, ze trekken zuidwaarts en omdat daar de burcht van Berse ligt, besluit de Noorman, dit eens te onderzoeken. Vlug haast Eric zich door de wouden naar beneden, tot hij de heirbaan bereikt heeft, die hij langs de bosrand blijft volgen. Tegen de schemering hoort hij stemmen en ziet tussen de stammen door een grote ruitertroep, die terzijde van het pad op een open plek bezig is een bivak op te slaan...

Eric houdt zich stil tot het donker geworden is. Dan sluipt hij behoedzaam op het kampement toe. Er branden drie vuren, waar omheen een groot aantal voortreffelijk bewapende krijgers geschaard zit. Nabij de plek, waar Eric zich verborgen houdt zit een drietal mannen iets terzijde. Zeker de aanvoerders van het stel, denkt de Noorman. Uit hun gesprek valt op te maken, dat ze onderweg zijn naar de sterkte van Berse, die hen schijnt te verwachten. 'Wat zou hij wel voor de jongen willen geven, Haugar?' gromt de forse, gezette man in het midden. De aangesprokene, een magere verschijning met een scherp besneden, hardvochtig gelaat haalt de schouders op. 'Maak je geen zorgen, Yarl Gandalv,' antwoordt hij. 'De vorst van Ranrike weet diensten te belonen!'
'Maar het is toch de bedoeling, de knaap uit te wisselen voor de kleine Hrulf!?'
De vorst van Ranrike...! Eric knijpt de lippen opeen. Dan is die magere kerel een handlanger van die vorst. 'Mij dunkt dat een moeder toch liever haar eigen kind heeft, dan een vreemd,' vervolgt de man van Ranrike. Ha, denkt de Noorman opgelucht, – dus mijn zoon lééft! Zijn hoop ook iets over Winonah gewaar te worden blijkt echter ijdel, want even later spreekt Haugar er zijn teleurstelling over uit dat niemand nog weet wat er van haar geworden is, zodat het een moeilijk karwei wordt, haar op de hoogte te stellen van Erwins lot.
'Ik dacht zo,' grijnst de dikke, die met de titel 'Yarl' aangesproken wordt al ziet hij er niet als een leenman uit en heeft Eric hem bij zijn weten nimmer tevoren gezien op de jaarlijkse bijeenkomsten – 'ik dacht zo, dat er een aardig zaakje van te maken zou zijn als we niet alleen de kleine Hrulf, maar óók de koningin en haar zoon aan je vorst konden uitleveren...'
'Dan zul je die koningin toch eerst moeten vinden,' antwoordt Haugar droog. 'Tot op heden hebben al onze spionnen nog niets gepresteerd!' Eric kan zich nauwelijks beheersen bij het vernemen van deze woorden.
'Zolang IK er nog ben, zul jij de koningin nooit vinden, geboefte!' sist hij, terwijl hij zich behoedzaam terugtrekt. 'Je denkt allemaal je zaakjes hier goed voor elkaar te hebben,' mompelt hij razend van woede, 'maar je zult merken hoe je je vergist!' Terwijl hij zich snel en geruisloos door het woud spoedt in de richting van de plaats van samenkomst, sluipt de wanhoop en vertwijfeling in zijn hart, ondanks zijn grimmige woorden; want hoe kan hij, slechts met een handjevol krijgers, de strijd aanbinden tegen de sluwe vorst van Ranrike en diens trawanten?!

Zonder zich ook maar even rust te gunnen loopt Eric de hele nacht door; als hij het stoutmoedige plan, dat in zijn brein opkomt, goed ten uitvoer wil brengen, MOET hij de troep van Gandalv vóórblijven! Tegen de ochtend bereikt hij de plaats van samenkomst. Hij fluit zachtjes en Rig de rover komt behoedzaam tevoorschijn. De anderen zijn nog niet aangekomen.
'Blijf hier in ieder geval tot ze er zijn,' zegt Eric. 'Ik ga intussen proberen Berses burcht binnen te komen.'
'Dat is toch veel te gevaarlijk,' protesteert Rig. 'Hoe wil je dat doen?'
'Laat maar aan mij over,' glimlacht Eric veelbetekend, 'eerst moeten we weten, hoe de zaken daar staan, vóór we iets kunnen ondernemen. Jullie wachten dus, tot ik hier terug kom!' Rik knikt instemmend.
'Jij hebt een machtig mooie snor,' mompelt Eric peinzend, 'jammer dat ik die niet gebruiken kan...' De rover gaapt Eric met stomheid geslagen aan, maar begint er iets van te begrijpen als deze vervolgt: 'Die helm heb ik nodig en ook wat van die haarslierten van je!' De daad bij het woord voegend snijdt Eric enige lange lokken af en nodigt vervolgens de grinnikende Rig uit, er een paar vlechtjes van te maken, tesamen met zijn eigen haar. Als deze operatie na veel geharrewar is gelukt en Eric met een stel miezerige vlechtjes getooid is, lacht de rover breeduit, maar Eric is nog niet klaar. 'Geef mij nu jouw speer,' zegt hij. 'Jij krijgt mijn zwaard... maar wees er een beetje zuinig mee... en nu heb ik geen tijd meer te verliezen!' Na nog een paar snelle instructies snelt hij, aldus uitgedost, weg.
De zon staat al aan de hemel en de vrees bekruipt hem, toch nog te laat te komen. Voor het welslagen van zijn plan moet hij zorgen buiten de gezichtskring van Berses burcht te blijven. Hijgend bereikt hij tenslotte een punt, vanwaar hij de heirbaan naar het noorden kan overzien en duikt meteen terug in de struiken, want de ruiterschare van Gandalv is al in aantocht! 'Nu moet ik opschieten,' mompelt Eric, 'als ik vlug ben, kan het nog net...'

Als de troep ruiters met Gandalv en Haugar aan het hoofd het hoogste punt van de heirbaan hebben bereikt, naderen zij de laatste bocht welke hen het uitzicht op Berses burcht ontneemt. Even vóór deze bocht houden de twee hoofdmannen hun paarden plotseling in en kijken verbaasd naar de gestalte die zich geeuwend en enigszins verschrikt bij hun nadering opricht. Het is een eenvoudige krijger, die met een vriendelijke maar domme grijns naar hen opziet, waarna hij schielijk zijn helm opzet en overeind springt. 'Eh – Welkom heer,' stottert de man, en op de manier van een kind dat een lesje opzegt vervolgt hij: 'Heer Berse zwaait je een welkom toe en zendt mij, om je te begeleiden naar zijn burcht.'
Gandalv is uiterst ingenomen met deze aardige gedachte van Berse en grinnikt opgewekt. Haugar zegt niets en staart als in gedachten verzonken naar de lange krijger, die nog langer zou zijn als hij niet ietwat gebogen liep. Maar de Noorman glimlacht onverdroten. Hij loopt geen gevaar; geen der mannen kent hem immers! Op Berses burcht wordt het anders – dáár zal hij moeten oppassen. niet alleen heeft Berse hem vroeger meermalen gezien – al was het dan uit de verte – ook Berses krijgers zouden hem kunnen herkennen van het gevecht in de Trollkloof.., hoewel ook zij hem niet van dichtbij gezien hebben en hij toen zijn gevederde helm ophad. Maar dit risico moet hij aanvaarden. Met Eric als leidsman zet de stoet zich weer in beweging en de mannen op Berses burcht kijken nieuwsgierig over de omheining bij het vernemen van de hoge schelle stem welke Eric zich voor deze gelegenheid aangemeten heeft... 'Open de poort! Ik meld de komst van Yarl Gandalv en heer Haugar! Open de poort krijgers van Berse Sterkarm!' schalt zijn stem luide over de wallen. De poort zwaait langzaam open en de stoet nadert de sterkte. Tot zover gaat alles goed, denkt Eric, terwijl hij bedachtzaam onder zijn helm uitgluurt. Gandalv denkt dat ik een krijger van Berse ben... nu gaat het er maar om, of die kerels binnen mij voor een krijger van Gandalv aanzien...

Als eerste gaat Eric de poort binnen van het grote buitenerf; ongemerkt neemt hij met half toegeknepen ogen de hele omgeving op en maakt intussen luidruchtige grappen met zijn zogenaamde kornuiten. Dit werkt blijkbaar aanstekelijk, want de anderen doen nu ook een duit in het zakje en zij roepen elkaar lawaaierig toe. Dat komt me goed van pas, denkt Eric, als ze allemaal maar druk in de weer zijn, kan ik er mooi tussenuit glippen. Ongezien weet hij zo in de stallen te komen, waar hij eerst eens voorzichtig om zich heen gluurt. Er is nog niemand en hij heeft even gelegenheid te bedenken wat zijn volgende stap zal zijn. Dat het niet gemakkelijk zal wezen om tot Erwin door te dringen, is hem al duidelijk geworden. De komst van stalknechten met de paarden van de bezoekers stoort hem in zijn gepeins en daar hij een ontmoeting op dit moment wil voorkomen, maar geen gelegenheid krijgt de stal te verlaten, trekt hij zich ijlings terug in een duistere hoek tussen de stalmest. Een paar kerels komen binnen met de paarden. 'Nou,' roept de een, 'dat kan een mooi feest worden! Heer Berse heeft al een os laten slachten!'

'Hij zal wel niet genoeg hebben aan één os, denkt ik,' zegt een andere, 'want als de nieuwe koning wordt uitgeroepen, komen er van overal natuurlijk gasten. Hoe vind jij de jonge Erwin? Hij lijkt niet erg op zijn vader.'

'Toch jammer, dat die dood is!'

'Tja, zo is het,... maar ik vind die Erwin ook wel een aardige snuiter, alleen een beetje driftig zou ik zeggen.' 'Wat die vrouw er eigenlijk bij moet,' gromt een derde, 'misschien is het wel waar wat ze zeggen, dat zij met...' De rest van zijn zin gaat voor Eric verloren, daar een der paarden juist op dit ogenblik luid begint te briesen. Maar de betekenis wordt hem al gauw duidelijk en zijn adem stokt hem in de keel, als hij een der mannen hoort antwoorden: 'Dan krijgen we nóg een feest, het bruidsfeest van Erwin met die Branwen!'

De stalknechten praten opgewekt voort over allerlei onbelangrijke zaken terwijl zij intussen de paarden afborstelen en voer geven. Al die tijd ligt Eric in een ongemakkelijke houding achter de kwalijk riekende mesthoop verscholen en verwenst hartgrondig de breedsprakigheid van de kerels, totdat ze ten laatste tot zijn opluchting al kwebbelend de stal uitgaan. Schielijk kruipt Eric tevoorschijn. 'Een ferme duik in een helder meertje zou mij nu niet onwelkom zijn,' gromt hij. Intussen denkt hij goed na. Toch jammer dat Eric dood is, heeft een der kerels gezegd... Wel wel, dát is de moeite waard om te onthouden, want dat zou er wel eens op kunnen duiden, dat Berses krijgers misschien te goeder trouw zijn, en daar zou hij – Eric – zijn voordeel mee kunnen doen. ''t Is alleen maar de vraag of ze er allemáál zo over denken,' mompelt hij, terwijl hij omzichtig de stal doorloopt. Een naderende voetstap doet hem verschrikt stilstaan. Dan trekt hij na een korte aarzeling de ijzeren punt van zijn lans en begint deze ijverig te wetten op de slijpsteen, welke hij al eerder opgemerkt heeft. Hij fluit er een lustig deuntje bij en schijnt de binnenkomst van de knecht – een van de spraakzame lieden van daarnet – pas te merken, als deze hem ten tweede male goedemorgen wenst. 'Ook goeiemorgen,' antwoordt Eric breed grijnzend. Hij begint een vriendelijk praatje over de drukte op de hof en weet ongemerkt het gesprek op Erwin te brengen. De knecht, die niet anders weet of Eric is een van Gandalvs mannen gluurt hem argwanend aan en mompelt iets onverstaanbaars. Komaan, denkt Eric, Yarl Gandalv schijnt hier niet erg gezien te zijn, en hij haast zich de stalknecht te verzekeren, dat hij nog maar kort in dienst is van deze Yarl. De stalknecht ontdooit wat. 'Die Erwin is best een fijne knaap,' probeert de Noorman weer, 'hoewel het jammer is, dat koning Eric dood is – en wat zou er toch van de koningin geworden zijn?'

'Daar zal die Yarl van jou wel meer van weten,' gromt de knecht, 'vraag het hem eens?' De grimmige toon waarop dat gezegd wordt ontgaat Eric niet. 'Eén ding is zeker,' vervolgt de man, die nu blijkbaar wat meer op zijn gemak is door Erics openhartigheid. 'Zo een beste koningin, als ZIJ was, zal die vrouw, die Branwen, nooit worden! Ik mag dat mens niet! Je mag het best weten ook en ik vind het maar jammer dat Erwin zich zo laat inpalmen! Tja, als koning Eric niet dood gegaan was... maar wat geeft dat allemaal achteraf!?'

Dit is mijn kans, denkt Eric. Nu of nooit, ik MOET het wagen... en terwijl hij de man scherp gadeslaat zegt hij bedachtzaam: 'Wie zegt je, dat koning Eric wérkelijk dood is? Ik ben er nog niet zo zeker van, makker...'

De stalknecht kijkt wantrouwig. 'Wat bedoel je?' vraagt hij verbaasd. 'Wel, zeg nou zelf!' antwoordt Eric voorzichtig. 'Niemand weet het ware van de dood van onze koning. Wat wordt er namelijk precies beweerd?'
'Eh, dat de koning indertijd is uitgevaren en tegelijk met Ragnar de Rode is omgekomen,' zegt de knecht, 'en al zijn mannen en- eh... zijn zoon ook...'
Verbaasd over zijn eigen woorden staart hij Eric aan, want die zoon... is immers springlevend!
'Juist,' knikt Eric veelbetekenend, 'en NIEMAND heeft de koning dood gezien, dus geloof ik het niet!' Een tweede stalknecht heeft nieuwsgierig meegeluisterd en schijnt wel wat voor deze gedachtengang te voelen. In de loop van het gesprek blijkt weer, dat deze mannen Erics vermeende dood betreuren. Toch wil hij er niet té veel op doorgaan en om lastige vragen te voorkomen maakt hij handig een eind aan het gesprek en wandelt weg. Tussen de schuren vindt hij een rustig plekje, waar hij zich neerzet om zijn gedachten te verzamelen. Het is nu wel duidelijk, dat er met Berses knechten wel wat te beginnen zou zijn, als hij hen kon BEWIJZEN, dat hij inderdaad Eric de Noorman is. Maar HOE dat te bewijzen... De enige die zijn bewering zou kunnen staven, is Erwin, zijn zoon, maar het is zo goed als onmogelijk om toegang tot hem te krijgen. Voorlopig besluit Eric eerst te trachten in aanraking te komen met de twee krijgers, die indertijd Branwen en Erwin begeleid hebben naar Berses burcht.
In de burchtzaal wordt op hetzelfde moment een drukke bespreking gehouden tussen Haugar, Gandalv en Berse. 'Heer Berse heeft jullie uitgenodigd om prins Erwin, de toekomstige vorst der Noren aan je voor te stellen!' klinkt Branwens stem. 'Jullie zijn als beheerders van een der grootste lenen van het rijk – zoals Yarl Berse mij zeide – de eerste die deze eer te beurt valt en jullie hulde zal bij het erkennen van de vorst grote invloed hebben op de andere Yarls.' Er valt een stilte in het vertrek op deze woorden. Haugar en Gandalv wisselen een snelle blik. Dan antwoordt Haugar: 'Het schijnt mij, dat je afdwaalt van de plannen, Berse! Denk je de vorst van Ranrike, die je rijkelijk betaalt, op déze wijze te dienen?' Zijn bijna dreigende blik doet de spanning in het vertrek stijgen.

Geen van hen heeft echter het flauwste vermoeden van de donkere schaduw die laag door het kreupelhout voortsluipt in de richting van Berses burcht... en wier verschijning alle plannen gróndig in de war zal sturen...

Het kleine gezelschap in Berses hal staat op, als Erwin binnenkomt. De knaap monstert de aanwezigen met sombere ogen en knikt lusteloos, als Berse de beide mannen aan hem voorstelt. 'De tegenwoordige Yarl van Tyrfing, zijn getrouwe, heer Haugar, zijn de eersten, die hun toekomstige vorst willen begroeten,' zegt de burchtheer onderdanig, 'en zij verheugen zich, de zoon van de grote Noorman te kunnen dienen.' Er glijdt een verdrietige trek over Erwins gezicht. De gedachte aan zijn vader die zoals Berse hem heeft verteld door rovers is vermoord, laat hem niet los. Deze slag kwam wel héél hard aan en bovendien trof hem de weinig medelevende houding van Branwen, die van het feit niet bar onder de indruk scheen. Haugar treedt naar voren. 'Vergun mij,' wendt de kerel zich tot Berse, 'je aan de afspraak te herinneren, prins Erwin naar Tyrfing te brengen. Bovendien, er is geen betere plaats voor de inhuldiging, lijkt het mij... Een der grootste lenen, zoals je zelf zegt, nietwaar?' Intuïtief voelt Erwin de vreemde gespannen sfeer en een ogenblik komt de oude strijdlust weer boven, als hij verontwaardigd uitvalt: 'Ik beslis zélf wel waar ik ingehuldigd wil worden. Voorlopig is dat nog niet aan de orde! Heb je al nieuws over de koningin, heer Berse? Nee? Zend dan méér krijgers uit en vlug wat! En hoe staat het met de vader van vrouwe Branwen? Oók nog geen berichten? Ik zeg je dit,' raast de jongen verder, 'afgezien van de onbeschaamdheid mij over inhuldiging te spreken, terwijl mijn vader' – hier trilt zijn stem haast onmerkbaar – 'zo kort geleden gedood werd, wil ik niets ondernemen, vóór mijn moeder, de koningin gevonden is! Over feesten en inhuldigingen wil ik helemáál niets horen!! Als het zover is, zal mijn moeder er bij zijn!' Kalmer vervolgt Erwin, terwijl hij Haugar strak aanziet: 'Je moeite is dus tevergeefs, Haugar! IK BLIJF HIER en laat mij door niemand naar welke plaats ook brengen!' Met trots geheven hoofd verlaat de jonge prins de zaal. Stil zitten de vier samenzweerders bij elkaar. Berse kijkt hulpeloos van de een naar de ander tot Haugar met een sluwe blik zegt: 'Je speelt een handig spelletje, Berse maar geloof mij, de knaap volgt mij als een hondje naar Tyrfing als IK het wil...' 'Jawel,' valt Branwen hem scherp in de rede, 'ik begrijp je! Je hoeft maar te zeggen, dat je nieuws hebt van zijn moeder, nietwaar? Maar zó gemakkelijk zal je dat niet lukken, want – vervolgt ze met een spottende knipoog – wát denk je dat er gebeurt... als ik de prins inlicht over je betrekkingen met de vorst van Ranrike, of... over de rol die Gandalv heeft gespeeld bij het veroveren van Tyrfing hè?'

Na Branwens uitdagende woorden gaat Haugar bedachtzaam zitten. 'Je hebt je van een goede bondgenote voorzien,' knikt hij Berse toe, 'en het lijkt er op, alsof zij het spel gewonnen heeft, maar... vergis je niet, vrouwe,' vervolgt hij langzaam, 'ik heb óók nog 'n paar troeven in handen. De vorst van Ranrike is een macht waarmee niet valt te spotten, Yarl Berse! Eén woord van mij en hij trekt zijn handen van je af!' Berse verbleekt en draait onrustig heen en weer, maar Branwen lacht spottend: 'Te laat, Haugar, de prins zou je dadelijk vragen, waarom je dat nú pas komt vertellen! Maar-eh- – gaat ze zoetsappig voort – dat je een spion uit Ranrike bent... dat zal wel een verrassend nieuwtje voor hem zijn! Ik heb het "toevallig" ontdekt en ik heb natuurlijk ook pas kort geleden gehoord, dat Gandalv Tyrfing heeft verraden aan Ranrike... Wel, Haugar?' Haugar heeft zwijgend geluisterd en trommelt even met zijn vingers op de stoelleuning. 'Er is één ding, waarmee we geen van allen rekening houden,' zegt hij dan langzaam. 'En dat is de WEERWOLF – en de "Havik", zoals jullie hem noemen. Dit geheimzinnige wezen, dat bovennatuurlijke krachten bezit, kon wel eens belang stellen in prins Erwin! Je bent hier wel erg dicht bij het gebied van die Havik en de kans is groot, dat als hij er de lucht van krijgt dat de prins hier vertoeft, er wel eens rare dingen konden gebeuren!' Berse, die in zijn hart bang is voor de gevreesde bewoner van Wograms ruïne, krabt zich bedenkelijk de baard, maar Branwen springt overeind. 'Bangmakerij!' roept ze schel. 'Denk niet, dat ik je niet doorzie! Geloof hem niet, Berse!' vervolgt ze met flikkerende ogen. 'Wij zijn langs het zogenaamde gebied van die weerwolf getrokken en hebben niets bemerkt!' Ternauwernood zijn deze woorden gesproken of er klinkt, meegedragen door de wind, een schor diep geblaf, dat eindigt in een klagelijk, langzaam afstervend gejank en gehuil. Het is maar kort, maar maakt op allen een schrikwekkende indruk... 'Dat was een... een wolf,' zegt Berse schor en Branwen, die haar Keltische aard niet verloochenen kan, fluistert verblekend: 'Een wolf – en hij huilt bij dag... dat betekent een dode...'

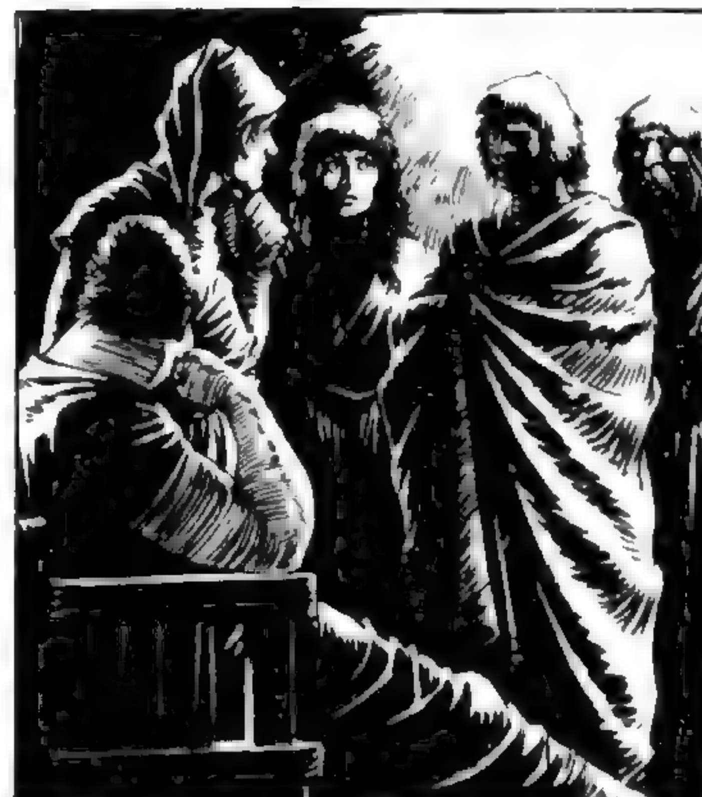

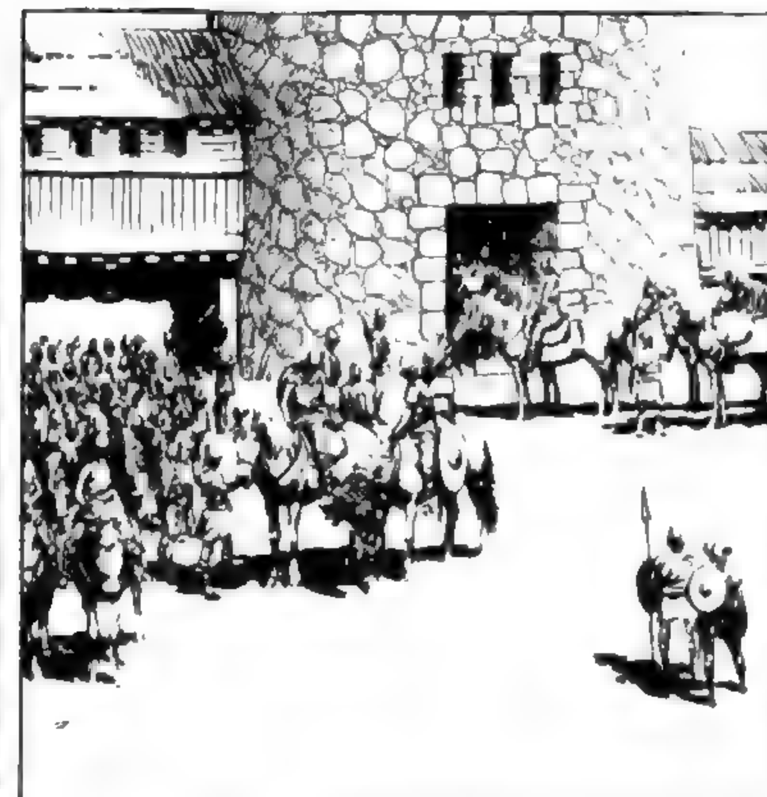

Haugar beent naar het raam en gluurt naar buiten. 'Niks te zien,' gromt de man uit Ranrike. Hij loert even naar de vrouw, die hem voorzichtig gevolgd is. 'Misschien was het toch beter, de prins naar Tyrfing te brengen,' zegt hij droog. Branwen bijt zich op de lippen en wendt beurtelings haar blik van het raam naar het ondoorgrondelijke masker van Haugar. Tevergeefs tracht zij iets gewaar te worden op diens gelaat; en het komt haar voor dat er spotlichtjes in zijn ogen flikkeren. Even balt ze haar vuisten, dan zegt ze schamper, hoewel niet geheel van harte: 'Je bent een sluwe vos, Haugar, maar... maar IK laat me door jou niet van de wijs brengen en Berse ook niet!' Berse gromt wat en wiebelt onrustig van het ene been op het andere. Intussen heeft Branwen haar zelfverzekering weer enigszins hervonden. 'Er is geen wolf meer te horen,' zegt ze. 'Misschien-eh... was het niet eens een wolf, maar een doodgewone hofhond! Bovendien,' besluit ze met een triomfantelijke blik, 'Erwin wil óók niet weg, nietwaar... dus...' De beide gasten doen er het zwijgen toe en na een gemompelde groet begeven zij zich, heel wat vroeger dan het plan was, naar hun vertrekken. Ook Branwen begeeft zich ter ruste en tenslotte zoekt Berse eveneens zijn legerstede op. Dan daalt de stilte van de nacht over de burcht. Maar niet lang... Wéér klinkt er plotseling hetzelfde diepe geblaf en het angstaanjagende gehuil; niet een keer nu, maar bijna aan een stuk door zendt het beest zijn klagelijk janken door de nacht... Met een gil springt Branwen van haar bed... Angstig gluurt ze naar buiten en daar... in het heldere licht van de volle maan ziet ze de silhouet van een eenzame wolf, die recht tegen over haar venster met zijn kop ten hemel geheven zit te huilen. 'De Tuatha... de Danann... sta mij bij!' prevelt zij, onwillekeurig in haar eigen taal vervallend. 'Het zwaard van Nuada, de speer van Lug mogen ons bewaren voor de macht van dat monsterlijke beest! Het zal onheil over ons allen brengen...' In haar bijgeloof roept ze alle Keltische goden, die haar te binnen schieten aan, maar 't schijnt niet veel te helpen, want de wolf huilt onverdroten voort. Dan wordt de angst haar te machtig. 'Het is de weerwolf!' roept ze schel. 'Er gaat iets vreselijks gebeuren – ik wil weg, wég! Voor de doden bezit nemen van deze plaats...'

Hevig ontdaan strompelt Branwen de gang op, waar ze tegen Berse aanloopt die, ook al door het gehuil gewekt, met een krijger staat te redeneren. 'Wat moeten we beginnen,' jammert Branwen. 'Het IS de weerwolf die voor onze poort zit en er komt niets dan ellende van, zeg ik jullie! Bij de wet der Druïden' – en weer rolt er een rijtje godennamen uit haar mond – 'er zullen hier doden vallen bij hópen!' 'Ik heb mijn krijgers al gezegd, het beest neer te schieten,' mompelt Berse bedremmeld, 'maar ze durven niet eens de poort uit!' Overal in de burcht ontstaat beweging; allen zijn door het lugubere gehuil wakker geworden. Haugars deur wordt opengerukt en daar verschijnt de schrale man van Ranrike, de slaapmuts wiebelend op zijn magere schedel. Een stem roept: 'Ik word gek van die wolf!' en ook Gandalv komt op zijn muilen naar voren schuifelen.

'Ziedaar, iedereen wordt razend van dat beest, we moeten hier vandaan,' schettert Branwen schril, 'en gauw ook!' Als een troepje levend geworden vogelverschrikkers staan ze daar en praten allen dooreen; juist stelt Haugar voor om het verder maar in de zaal uit te praten, daar de tochtige gang niet bepaald een aangenaam verblijf is, als Erwin tevoorschijn komt, een mantel los om de schouders geslagen. Wederom klinkt het wolvengehuil en als Branwen hem bezweert, toch deze onheilsplek te verlaten, waar de wolf immers de dood voorspelt vraagt Erwin – half verwonderd – of al die drukte alleen om die ene jankende wolf is. 'Wás het maar een wolf,' kermt Branwen. 'Hóór maar eens, hoe hij weer te keer gaat...' En opgezwiept door haar bijgelovige vrees, begint de Keltische te smeken en te flemen, zeer tot genoegen van Haugar, die in zichzelf denkt, dat die wolf mooi op tijd is verschenen, wat hem betreft! Daar de anderen er ook op aandringen, stemt Erwin tenslotte dan maar toe naar Tyrfing te vertrekken. Heel in de vroegte wordt de volgende morgen alles voor de reis in gereedheid gebracht. De wolf is van de poort. De krijgers staan zwaar bewapend bijeen en praten over de gebeurtenissen van de nacht, blij te kunnen vertrekken, want ze zijn allen min of meer bijgelovig. De paarden staan gereed en het gezelschap stijgt op; de binnenpoort wordt geopend. Dan, als zij het buitenhof oprijden, klinkt een krachtige stem: 'ERWIN!!' Een lange gestalte maakt zich los uit een troep krijgers en Haugar mompelt zachtjes: 'Jou ken ik,' vriend – met je vlechtjes... de bode van Berse, hè?' Tezelfder tijd schalt Erwins stem met een luide, juichende kreet over alles heen: 'FADIR!!!'

Na Erwins vreugdekreet, ontstaat er verwarring. 'De koning! De koning is terug,' hoort Erwin de krijgers in zijn nabijheid roepen en één moment lijkt het alsof allen zich aan zijn zijde zullen scharen. De Noorman doet al een paar stappen in de richting van zijn zoon als een schelle stem schreeuwt: 'Dood aan de bedrieger! Grijp hem.' Gandalv dringt zijn paard met geweld naar voren en wil Eric met ontbloot zwaard te lijf, intussen zijn krijgers bevelen toeroepend. Maar Eric is hem juist iets te vlug af en voor hij beseft wat er gebeurt, zakt Gandalv de verrader van Tyrfing, door Erics speer dodelijk getroffen, uit het zadel. 'Slaat neer de verraders,' roept Eric de mannen toe, maar de krijgers, die achteraf stonden, hebben niet goed kunnen verstaan wat Eric en Erwin elkaar toeriepen en weten amper waar het om gaat. Ze staan even beduusd te kijken en dat is voldoende voor Berse, die zich bulderend aan het hoofd van Gandalvs mannen plaatst. Eric poogt nog, zijn zoon te bereiken, maar de plotseling opvlammende strijd belet hem dit. Terwijl de krijgers elkaar te lijf gaan dringt Haugar zich snel met zijn paard naast dat van Erwin. Hij grijpt de knaap beet en voordat deze de kans krijgt, zich te verweren, slaat de Ranriker hem met het zware bronzen gevest van zijn dolk op het hoofd. Haastig sleurt Haugar de bewusteloze jongen voor zich op het zadel. Branwen heeft alles gezien en de bedoeling van de spion begrepen, maar haar waarschuwende gil komt te laat... De krijgers die nog trachten tussenbeiden te komen, worden eenvoudigweg ondersteboven gereden. 'Houd die schurk! Dood aan de spion van Ranrike!' brult Eric. 'Redt mijn zoon!' Een schaterlach van de brutale rover is het antwoord. Haugar zet zijn paard de sporen in de zijde. Het dier steigert zo wild, dat iedereen een goed heenkomen zoekt en met een honend 'Vaarwel Noorman!' stuift hij met zijn kostbare buit recht op de poort af.

Niemand is meer bij machte Haugar tegen te houden, die door de openstaande poort in wilde galop er vandoor raast. Allengs hoort Haugar het strijdrumoer achter zich zwakker en zwakker worden, totdat het volkomen wegsterft en hij zich geheel alleen op de heirbaan bevindt naar het noorden. Erwin is nog steeds buiten kennis en zonder vaart te verminderen, grijpt hij de knaap steviger vast. 'Zo,' gromt de kerel zelfvoldaan, 'dat is de mooiste poets die ik ooit iemand gebakken heb!' Niets verstoort de stilte van het woud, dan het gelijkmatige hoefgedreun van zijn paard tot een geluid hem het bloed in de aderen doet stollen van schrik. Ergens achter hem klinkt een schel, woedend geblaf. Omziende ontdekt hij een reusachtige zware wolf, die hem in razende vaart achterop komt en langzaam, onafwendbaar – meter voor meter op hem inloopt... 'De weerwolf – het is de weerwolf...' knarsetandt hij in doodsangst en zet zijn paard tot nog groter spoed aan, hetgeen het dier echter met zijn dubbele last nauwelijks kan volbrengen. Inmiddels weren Eric en zijn trouwe krijgers zich dapper tegen de overmacht van het rapalje van Gandalv en het handjevol mannen die nog aan Berses kant staan, maar het is een verloren gevecht. Als Eric ziet dat er geen redden meer aan is en dat het bovendien geen nut heeft, zich nog langer teweer te stellen, omdat Erwin zich buiten de burcht in groot gevaar bevindt – schreeuwt hij: 'Terug naar de poort!' Ze weten er doorheen te breken en achtervolgd door hun tegenstanders bereiken zij de buitenpoort. Gelukkig voor de vluchtenden is deze te smal om er velen tegelijk door te laten zodat ze gelegenheid krijgen, de achtervolgers zonder veel moeite op te houden. Nog hoort de Noorman hoe er een gejoel opgaat als Berse brult: 'Een helm vol goud voor degene, die mij het hoofd van die indringer brengt...!' Dan bereiken zij, al vechtende, de rand van het woud waar zij zich tussen de bomen terug trekken. Hierop komt er beweging in de smalle figuur, die al die tijd in een verborgen hoek heeft gestaan. Met bleek gelaat treedt Branwen naar voren en trillend van opwinding glipt zij voorzichting in de richting van een paar paarden, die min of meer vergeten aan een paal gebonden staan. 'Ik moet achter Haugar aan,' mompelt zij, 'want ik geloof, dat er voor mij hier niets meer te beleven valt...'

In de omgeving van de burcht en het omringende bos weerklinken nog de kreten der elkaar achtervolgende krijgers, als Branwen vrijwel onopgemerkt de poort uitrijdt. De wachters kennen haar als behorende tot Berses gezelschap en houden haar dus niet tegen. 'De heirbaan naar het noorden natuurlijk,' mompelt zij, haar paard aansporende, 'naar Tyrfing, waar Haugar zijn mannen heeft en dán naar de vorst van Ranrike... welaan... om het even...' Als zij uit het gezicht van de burcht is, zet zij haar paard tot galop aan; gemakkelijk valt het rijden haar niet, daar ze schrijlings moet zitten en haar lange rok haar danig hindert. Zij móet Haugar inhalen en drijft daartoe haar ros meedogenloos voort. Een diepe denkrimpel plooit haar voorhoofd onder het rijden. 'Ik had dadelijk moeten begrijpen, dat die sluwe Haugar aan het langste einde zou trekken,' peinst ze, 'maar misschien is het nog niet te laat, al zal het nu iets moeilijker zijn, om goede maatjes met hem te worden.' Tevreden over haar geslaagde vlucht, spoort zij nogmaals haar paard aan. Het strijdrumoer heeft ze reeds lang achter zich gelaten, maar van Haugar is in de verste verte niets te zien. Plotseling bekruipt haar een gevoel van beklemming, als zij zich ervan bewust wordt, onbeschermd en alléén in het uitgestrekte woudgebied te rijden. De gedachte aan de weerwolf komt bij haar op en doet haar steeds angstig om zich heen spieden. De heirbaan stijgt gaandeweg en even nadat zij het hoogste punt heeft bereikt, houdt ze met een ruk haar paard in... Daar, een eind voor haar uit op het met onkruid overwoekerde stenige pad, ligt een stille gedaante uitgestrekt. Haar paard snuift onrustig en beweegt zenuwachtig de oren; Branwen stijgt enigszins onbeholpen af en trekt het dier, dat nu kennelijk ergens bang voor is, mee. Op enige afstand van de roerloze gedaante staat ze stil, hoewel het haar nu wel duidelijk is, dat de man, die daar ligt, niet meer leeft. Aarzelend en vreesachtig dribbelt ze voorzichtig naderbij. Weer snuift het paard. Dan slaakt de vrouw een gesmoorde gil. De deerlijk toegetakelde dode is niemand anders dan Haugar...

Branwen heeft aan een enkele blik voldoende en vermijdt het verder naar het verminkte lichaam te kijken; ze kan zich niet voorstellen, wat hier is voorgevallen en bevend van angst vraagt zij zich af, wat er van Erwin is geworden. Daar het paard van Haugar ook in geen velden of wegen te bekennen is, komt het vermoeden bij haar op, dat de jonge Noor met zijn ontvoerder slaags is geraakt en er op diens paard vandoor is. Maar dan valt haar blik op een breed spoor, dat er uit ziet alsof een zwaar voorwerp over de grond is gesleept... Na een korte aarzeling besluit zij, dit spoor te volgen, hoewel zij zich slecht op haar gemak voelt. Met trillende handen maakt zij haar paard aan een boom vast; het dier is buitengewoon zenuwachtig, maar Branwen heeft niet genoeg ervaring met paarden om dit op te merken. Het sleepspoor volgt een eind het pad, buigt dan rechtsaf het woud in en gaat tussen de stammen voort. Wat haar ongeoefend oog echter niet opmerkt, is de afdruk van een wolvenpoot, die hier en daar tussen het sleepspoor zichtbaar is... Het kost haar al de grootste moeite dít spoor te blijven volgen. Langzaam gaat ze voorwaarts, tot een geluid haar oor treft en ze plotseling met bonzend hart stilstaat. Een zacht gekerm dringt tot haar door... nóg eens... – Dat moet Erwin zijn, denkt ze. – Hij is natuurlijk gewond en heeft zich hierheen gesleept. Zij haast zich in de richting van het geluid, maar na enkele passen blijft ze met een zucht van afgrijzen staan. Iets verderop tussen de bomen ligt de roerloze gestalte van de Noorse prins en een grote zwarte wolf staat over hem heengebogen. Als versteend slaat zij dit tafereel gade, niet in staat een voet te verzetten. 'Bij Lug,' stamelt ze hijgend, 'de weerwolf. Ik ben verloren.' Zij raapt al haar moed bijeen en tracht zich ongemerkt terug te trekken, maar de wolf heeft zijn blik reeds op haar gericht; grote gele ogen boren zich in de hare. Dan komt het ondier met lichte, dansende passen op haar toe.

Met knikkende knieën en half verlamd van schrik wacht Branwen de zwarte wolf af. Ze is er nu van overtuigd, dat dit de weerwolf is, die bezig was Erwin te verscheuren en dat zijzelf nu óók aan de beurt is... Machteloos leunt ze tegen een boom, terwijl ze allerlei Keltische bezweringen prevelt. Opeens blaft de wolf en als Branwen de ogen opent, ziet ze het beest een paar stappen in Erwins richting doen. Wéér blaft hij, kort en klagelijk met een haast vragende klank. Vol ongeloof slaat Branwen de gedragingen van het grote dier gade, maar allengs wint verbazing het van haar angst. Als ze niet beter wist zou ze denken met een hond in plaats van een wolf te doen te hebben. Als het dier naast Erwin gaat zitten en haar – net als een grote hond – vol verwachting blijft aanstaren, wordt het haar ten laatste duidelijk, dat het iets van haar wil. Aarzelend en nog steeds doodsbenauwd waagt zij een stapje vooruit en de wolf begint prompt te kwispelstaarten, hetgeen bepaald ongebruikelijk is voor een wolf. Voetje voor voetje gaat Branwen nu op Erwin toe en als het dier blijft janken en kwispelen, zelfs duidelijk tekenen van blijdschap geeft, durft ze het bewegingloze lichaam van de jonge prins even aan te raken. Beurtelings jankend en grommend gaat de donkere wolf liggen. De grote gele ogen staren haar onafgebroken aan en geruime tijd aarzelt Branwen. Dan raapt zij al haar moed bijeen en wentelt de roerloze gedaante om. Geschrokken staart zij in het doodsbleke gelaat. Een dun straaltje bloed sijpelt uit één mondhoek. 'Bij Lug,' mompelt ze schor. 'Erwin... dood...'

Nauwelijks heeft Branwen de woorden uit de mond, of Erwin opent de ogen en stamelt een paar onsamenhangende zinnen. Hij is er niet al te best aan toe maar het feit dat hij niet dood is, doet Branwens moed herleven; Alles is nog niet verloren, denkt ze opgelucht. 'Fadir!! F-Fadir...' stamelt de prins nauw hoorbaar. 'Sch-schurken...' De wolfshond spitst de oren bij het vernemen van de zachte stem, maar het volgende ogenblik springt zij tot Branwens grote schrik op en steekt luisterend de kop op... Dan hoort de vrouw het ook; vér weg en nog vaag, maar onmiskenbaar... wolvengehuil!!! Tot Branwens grenzeloze ontsteltenis begint nu de zwarte wolf ook te huilen – hard en aanhoudend, terwijl het gejank van de anderen snel dichterbij komt. 'Erwin!! Sta op!!' gilt ze in paniek. 'We zullen allebei verslonden worden...' Radeloos van angst begint ze aan Erwin te rukken en te schudden. 'Ik kom... ik kom,' prevelt de knaap half automatisch, terwijl hij zich suffig poogt op te richten. 'Waar is F-Fadir?' 'Ja, 't is goed,' kermt Branwen. 'Fadir is er ook... Kóm nu toch...' Ze tracht hem overeind te helpen, maar laat hem dan ineens terugvallen... Zag ze daar een grijze schaduw tussen de stammen bewegen? Blonken daar niet een paar felle ogen...? Ze gluurt met bonzend hart in het kreupelhout, maar nee, er is niets... Alleen de zwarte wolf glipt als een schaduw weg... Dan ritselt er iets achter haar in het dorre hout en omziende slaakt zij een gil van afgrijzen... De kop van een grote grijze wolf loert tussen het geboomte door... en als ze rondziet, om weg te vluchten van dit oord der verschrikking is er nog een... en nóg een... Ze zijn omsingeld door wolven...

Met langzame sluipende passen komen de wolven op Branwen toe en rillend over al haar leden springt het meisje overeind. Ze wil weglopen, maar haar benen weigeren dienst. Bovendien dúrft ze zich amper te verroeren. Inmiddels doet Erwin – die niet het flauwste benul heeft van wat er allemaal om hem heen gebeurt – pruttelend pogingen om op te staan en onmiddellijk richten de wolven – merendeels speelse jonge dieren – hun aandacht op hem. Terwijl zij snuffelend om de knaap heendraaien schuifelt Branwen voetje voor voetje achteruit. Zij raapt al haar moed bijeen om zich om te draaien en weg te rennen, als een vreemde schrille kreet door het woud schalt. De wolven schijnen dit geluid te kennen; enkele beginnen schel te keffen en rillend van ellende bereidt Branwen zich op het ergste voor. Maar die gedaante, die daar waggelend en zwaaiend tussen de stammen opdoemt, overtreft vérre haar bangste verwachtingen... Het is een reusachtige harige gestalte die, zodra hij haar ontdekt, schreeuwend haar richting uitkomt. Dit is te veel voor de bijgelovige Keltische. De haren rijzen haar te berge en met een snerpende gil vlucht ze blindelings weg door het struikgewas... Vreemd genoeg volgen de wolven haar niet; slechts één enkele grote gele wolf sluipt een eindweegs met haar mee, als een gids des doods... Terwijl Branwen – al haar Keltische goden om hulp smekend – de vlucht neemt, krabbelt Erwin steunend overeind en staart verwilderd om zich heen. Overal tussen de struiken staan wolven naar hem te loeren... en daar... tussen de stammen een man... of is het een béér...? 'Dit is een nachtmerrie...' stamelt de knaap. 'Zeker, dát zal het zijn...' Weer klinkt de schrille kreet door het woud... de wolven sluipen met de staart tussen de benen naar het wezen toe, dat nog éénmaal een luide schreeuw slaakt en dan als een blok voorover tegen de grond slaat...

Verwezen wrijft Erwin zich de ogen uit en knijpt zich eens in de arm. Nee, hij droomt niet. Maar dat een vrouw hem riep, is zeker wél een droom geweest, want er is niemand te zien, op het vreemde wezen en het wolvenpak na. Eensklaps schieten hem de verhalen over de geduchte weerwolf weer te binnen. Hij heeft er nooit veel van geloofd, maar dit is toch wel een héél vreemd tafereel. Met kloppend hart doet hij een paar wankele passen in de richting van de liggende gestalte. Het is een wezen met een lange vacht, het zou een man in schaapsvellen kunnen zijn. Tot nu toe hebben de wolven weinig aandacht aan hem besteed, maar zodra zij bemerken, dat Erwin hen poogt te naderen, komen zij grommend op hem af. De knaap wijkt verschrikt terug. 'Wel heb ik óóit,' mompelt Erwin, terwijl hij zo haastig als zijn slappe benen hem dragen kunnen het bos door strompelt. 'Eén van die wolven lijkt sprekend op onze eigen oude hond, Wolf.'

Inmiddels staat Branwen met een diepe rimpel in haar voorhoofd op het hellende pad naar de burcht van Berse te kijken. Zij is haar ergste schrik al weer te boven. Er is geen wolf meer te zien; ook de grote gele niet, die haar nog een hele tijd door het woud heeft geschaduwd. De jonge vrouw heeft echter te veel zorgen op dit ogenblik dan om zich over de goede afloop van het vreemde wolfavontuur te verwonderen. Wat nu te doen, peinst ze. Bij Berse hoef ik niet meer aan te kloppen, nu Erwin er niet meer is. Wat zouden de wolven met hem gedaan hebben... Ze rilt bij de gedachte en haar blikken glijden van de nog stille burcht over het landschap. 'Misschien zwerft de Noorman hier nog ergens rond,' mompelt zij. 'Als hij nog leeft, kan ik mij maar het beste met een smoesje weer bij hém aansluiten. Hij weet misschien ook, waar papa zich bevindt.' Mompelend en overleggend met zichzelf, begint ze het pad af te dalen, als ze achter zich eensklaps een zwakke kreet hoort. Bliksemsnel draait zij zich om en een moment kan ze haar ogen niet geloven. Het is Erwin, die daar moeizaam en uitgeput op haar toestrompelt. Een sluwe glimlach glijdt over haar gezicht. 'Er is dus nog niets verloren,' prevelt ze ademloos. 'Als ik dit knaapje slechts over kan halen mee te gaan naar Berses burcht...'

'Oh, Erwin,' roept Branwen strelend, 'wat ben ik blij dat je nog lééft!' Zij begroet hem uitbundig en dit kost haar niet de minste moeite, want in haar ogen komt hij inderdaad als redder in de nood. 'Dus heb ik tóch niet gedroomd,' mompelt Erwin doezelig. 'Dan was jij bij mij daar in het bos?' Met een lichte huivering vervolgt hij: 'Ik heb Haugar gezien... heb je die soms...'
'Ja-ja,' valt Branwen in zonder blikken of blozen, 'ik kon hem onschadelijk maken; ik overviel hem... ik had jou juist gered, toen die wolven kwamen.' Erwin, die alles nog niet goed kan bevatten, bedankt haar afwezig voor deze geleende heldendaden. 'Zulke vreemde wolven heb ik nog nooit gezien,' zegt hij dan peinzend. 'Er was er één bij die leek sprekend op onze oude hond, Wolf.' Branwen kijkt een hele tijd zwijgend voor zich uit als zij dit hoort. 'Waar is Fadir? Wat is er verder allemaal gebeurd?' vervolgt de knaap. 'Dat weer ik niet,' antwoordt Branwen voorzichtig. 'Misschien is de koning weer op Berses burcht, bij zijn vrienden...'
'Hoe kan dat nu,' zegt Erwin argwanend... 'Zij waren allemaal tégen hem. Haugar, Gandalv en...'
'Nee, nee, Berse niet,' valt Branwen haastig in. 'Heus niet!' 'Ik heb hem toch zelf horen roepen: "Slaat néér die bedrieger!"' zegt Erwin fronsend en ondanks zijn gekneusde hoofd opeens achterdochtig...'
'Ja. Jawel... m-maar... hij bedoelde Haugar!' verzint Branwen vlug, 'die er dadelijk daarna met je vandoor ging. Geloof mij, de koning en Berse vochten zij aan zij tegen Gandalv en zijn schurkentroep!'
Erwin denkt diep na, tevergeefs tracht hij zich het gebeuren te herinneren, maar hij kan nog niet helder denken. En al die tijd gebruikt Branwen haar vrouwelijke overredingskracht om hem te overtuigen dat het enige wat hij kan doen is mee terug te gaan naar Berses burcht. Iets in Erwin waarschuwt hem, zijn eigen weg te volgen maar op de duur kan hij met zijn nog pijnlijke en suffige hoofd niet tegen Branwens argumenten op en tenslotte zegt hij gelaten: 'Goed dan, éérst maar naar de burcht...'
'Ik wist wel, dat je verstandig bent,' prijst Branwen hem liefjes. 'Vertrouw rustig op mij, hoor!' Met een dubbelzinnig lachje neemt ze hem bij de hand en troont hem mee naar Berses burcht.

Het is een mistroostige Berse die op zijn burchtkamer met trage vingers een maal naar binnen werkt. Over het feit dat Eric ontsnapt is maakt hij zich niet de minste zorg; zijn krijgers zullen de vluchtelingen wel vinden. Twee helmen goud is een geduchte aansporing. Maar overigens ziet de toestand er maar somber uit. Met het hoofd van de Noorman kan hij niet veel beginnen; het kost hem bovendien zijn laatste restje goud en nu Haugar met Erwin onderweg is naar Ranrike zullen de steekpenningen van die kant wel ophouden. 'Erwin weg, goud weg, álles weg... Bah!' gromt Berse landerig en hij kijkt amper op als het gordijn opzij geschoven wordt. Maar het volgende moment spert hij zijn ogen wijd open want tot zijn niet geringe verbazing ziet hij Branwen met Erwin, gesteund door een krijger, binnentreden. 'Aan de greep van Haugar ontrukt,' klinkt de stem van de vrouw, nog voor Berse iets kan uitbrengen. 'De prins is gered: Léve de prins!' 'Leve de prins!' bauwt Berse haar na, als hij haar waarschuwende blik opmerkt. 'Waar is Fadir?' stamelt Erwin die moeite heeft op de been te blijven. 'Geen zorgen, lieve,' prevelt Branwen met een knipoogje naar de Yarl. 'Ongetwijfeld is hij nog ergens in gevecht met de onverlaten van Gandalv, nietwaar, heer Berse?'

'Eh-j-ja, jazeker,' knikt Berse wiens hersens nogal traag werken en die er nu helemaal niets meer van begrijpt. Haastig geeft Branwen de krijger opdracht, de prins naar diens vertrek te brengen. Als zij verdwenen zijn ploft Berse in een stoel en mompelt verbaasd en argwanend: 'Je bent even doortrapt als mooi! Wat is dit allemaal?'

'En jij bent even stóm als lelijk!' bitst de vrouw terug. 'Wat moest je beginnen, als je mij niet had, eh?' 'Hoe heb jij – bij de goden – Erwin uit Haugars handen weten te krijgen?' gromt de dikke Yarl met een hulpeloos gebaar. 'Dat is van later zorg,' wimpelt Branwen af. 'Waar is Eric?' Berse haalt de schouders op. 'Ik verwacht de krijgers ieder ogenblik terug met het hoofd van die Noorman.' De vrouw knikt goedkeurend. 'Dan staan wij er nu beter voor dan ooit! We hebben nu Erwin voor ons alleen. Als de knaap goed uitgerust is en weer wat op verhaal is gekomen, zullen wij hem met een zielig gezicht vertellen dat zijn dappere vader gesneuveld is in het gevecht tegen de verraders van Gandalv. Dan maken wij hem snel koning, en het rijk... IS ONS!'

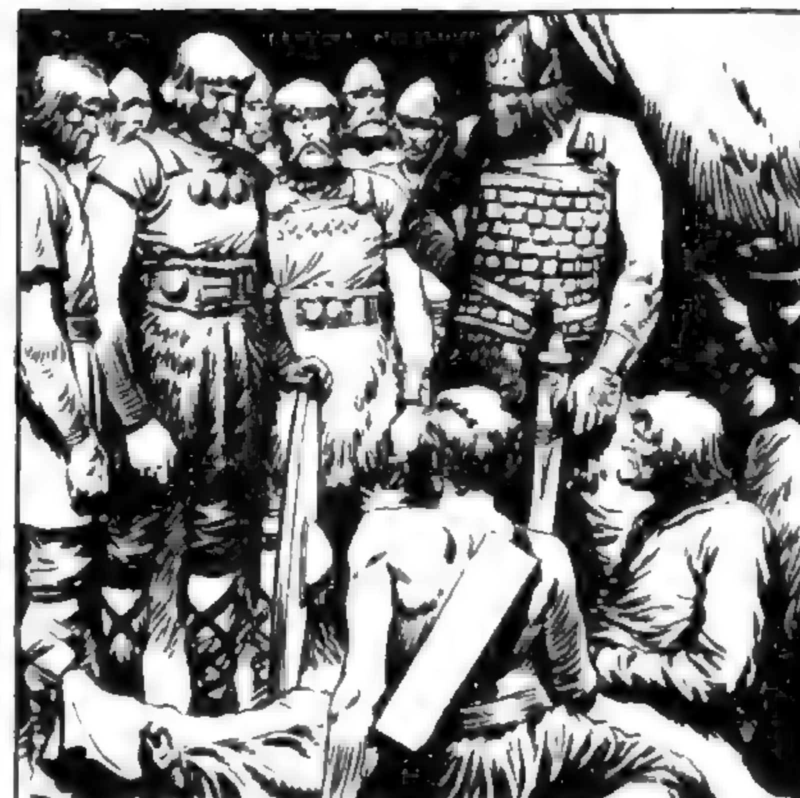

Yarl Berse wrijft zich opgewekt in de dikke handen en schenkt twee kroezen gerstebier in.
'Ik heb daarnet een vreemd avontuur beleefd met een troep wolven,' zegt Branwen opeens peinzend. Berse laat van schrik haast een beker uit zijn hand vallen en staart haar sprakeloos aan. In het kort geeft de vrouw een verslag van de gebeurtenissen voor zover die haar bekend zijn en Berses stemming daalt zienderogen. 'Dat is beslist de w-weerwolf geweest,' brengt hij haperend uit. Hij gluurt bijgelovig om zich heen als verwachtte hij ieder moment dit monster uit de een of andere hoek te zien opduiken. Branwen trommelt peinzend op de leuning van haar zetel. 'Ik weet niet, wat ik ervan denken moet,' zegt ze aarzelend. 'Bij de speer van Lug; áls het de weerwolf geweest is, hebben de goden van mijn volk mij voortreffelijk geholpen... Maar Erwin zei iets dat mij te denken geeft... Hij beweerde dat een van die monsters sprekend leek op een hond van zijn vader. Als dát zo is, zou die zwarte weerwolfhond Haugar aangevallen kunnen hebben om Erwin – een vroegere meester – te redden... en nu vraag ik mij af, wie dan de tegenwoordige meester is van dit dier... Wie het wezen is, dat op Wograms ruïne woont. Weerwolf...? Havik...? Of...'
'Zwijg toch,' valt de bijgelovige Berse schichtig in. 'Dat zijn dingen waar je beter niet over praten kunt! Ik ga de wacht verdubbelen, vanavond...' Branwen staart nadenkend voor zich uit en herneemt dan: 'Tyrfing heeft geen leenman meer: niemand weet nog, wat er met Haugar en Gandalv gebeurd is. We kunnen de vorst van Ranrike dus gemakkelijk nog wat aan het lijntje houden. Bovendien zou je je nu zonder slag of stoot van Tyrfing kunnen meestermaken! Stuur om te beginnen boodschappers naar de andere Yarls om die te verwittigen over de nieuwe koning!' Berse fleurt weer wat op. 'Bij Thor,' grijnst hij. 'Jij weet het knap te bedenken! Wij blijven gewoon Ranrikes goud aannemen, schaffen ons daarvan een troep krijgsvolk aan, nemen Tyrfing in bezit en roepen een koning uit... en allemaal voor vorst Erwin! Aha! Wachten wij nu slechts op het hoofd van vorst Eric!' Op dat moment treedt een bestofte krijger binnen. Het is Gandalvs onderaanvoerder. 'Wel?' roept Berse goedgemutst. 'Kom je mij de bedrieger brengen?'
'N-nee,' gromt de man gemelijk. 'Ik geef het op... en mijn krijgers ook. De kerel is in geen velden of wegen meer te bekennen...'

'Wat?' schreeuwt Berse beurtelings bleek en rood wordende. 'Jullie blijven zoeken tot de kerel gevonden is, begrepen?! Ga terug, vort, luiwammes!'
'Het wordt donker,' bromt de krijger onwillig. 'We blijven niet langer in dat vervloekte bos. Vanmiddag hebben we een hele troep wolven horen huilen. Ik denk, dat de Noorman door de weerwolf...' 'Genoeg! Hou op! G-ga weg!' valt Berse hem met knipperende ogen in de rede. 'Je kunt voor je mannen een paar zakken bier openen. Maar verdriedubbel de wacht... OOK wachters op de binnenmuur!' schreeuwt Berse de krijger na, als deze het vertrek uitbeent. Branwen heeft zwijgend toegeluisterd en als Berse kortademig gaat zitten zegt ze: 'Aangenomen dat de Noorman nog leeft, weet hij niet meer dan dat Haugar zijn zoon weggesleept heeft. Hij zal dan naar Tyrfing gaan om Erwin te redden... en om hem in handen te krijgen hoeven we hem maar bij Tyrfing op te wachten...' Berse begint weer iets hoopvoller te kijken. 'En om helemaal zeker te zijn zullen we nóg een lokaas uitleggen,' vervolgt Branwen glimlachend. 'We zullen zéér opvallend en bij geregelde tussenpozen boodschappers uitzenden met het bericht, dat er eindelijk nieuws is van koningin Winonah. Als hij nog leeft, zal Eric de wegen naar Ranrike laten bewaken en met een beetje goede voorbereiding kunnen we hem dan prachtig in een val lokken.'

Terwijl Berse en Branwen hun verraderlijke plannen smeden, is Eric – na met veel moeite zijn achtervolgers te hebben afgeschud – in een grote boog teruggekeerd naar de landtong, waar Axe, Svein Langtand en de anderen in ongerustheid op hem wachten. Rig heeft een spelonk ontdekt, zodat zij veilig zijn voor spiedende blikken en de zieke scheepsbouwer een zekere beschutting heeft. Om Cendrach te sparen, spreekt Eric niet over Branwen: de oude man schijnt echter ook zonder dat wel iets te vermoeden van de rol van zijn dochter hoewel hij dit niet laat blijken. De mannen van Berse, die met Eric meegevlucht zijn weten hem in te lichten over de andere Yarls en de Noorman besluit, boodschappers uit te zenden naar diegenen onder hen, die hem vermoedelijk trouw gebleven zijn. Ook krijgen een paar krijgers opdracht, de wegen naar Ranrike te bewaken, waarna besloten wordt, Cendrach de scheepsbouwer voorlopig met een paar krijgers in de spelonk achter te laten. Dan wendt Eric zich met een grimmig gezicht tot Svein en Axe en zonder het minste vermoeden te hebben, dat dit precies is, waar Branwen op rekent, zegt hij: 'Mijn zoon is naar Tyrfing ontvoerd. Hij moet uit handen van die schurken bevrijd worden, vóór men hem naar Ranrike brengt! Naar Tyrfing!'

Nadat de krijgers vertrokken zijn om hun taken uit te voeren, neemt Eric afscheid van de oude Cendrach en begeeft zich met Svein Langtand en Axe eveneens op weg naar Tyrfing. Hoewel zij op hun hoede moeten blijven voor de krijgers van Berse, die mogelijk nog naar hem op zoek zijn, besluit Eric de heirbaan naar het noorden te volgen, omdat dit veel korter is, dan wanneer zij hun weg door de wouden zouden nemen. Nauwelijks een uur onderweg, zien zij eensklaps voorbij een heuvel een stille gedaante op het pad liggen. Diens rode mantel komt Eric bekend voor en als hij snel vooruit loopt, blijkt zijn vermoeden juist te zijn: het IS Haugar. 'Hier is iets vreselijks gebeurd,' fluistert Axe rillend, en Eric knikt, terwijl hij zwijgend op een paar afdrukken van een wolvenpoot wijst. 'Kijk daar,' stoot Svein plotseling uit. 'Dat lijkt wel een spoor, een breed spoor!' Vol vrees beginnen de mannen dit zwakke aanknopingspunt te volgen; ze vinden zonder veel moeite de plek in het gras, waar Erwin gelegen heeft; maar van de jongen ontbreekt ieder spoor. Wel wemelt het hier van wolvensporen en een eindje verder vinden zij een stuk van Erwins mantel. De gedachte aan Erwins afschuwelijk einde knijpt Eric de keel dicht, als Svein voor de derde maal een ontdekking doet. 'Hier heeft nóg iemand gelegen!' roept de lange Sakser. 'Een grote kerel, met kleren van schaapsvacht, kijk!' Verbaasd houdt hij een plukje ruwe schapenwol omhoog. 'Een kerel in schaapsvellen? Wolven?' mompelt Eric, en dan gaat hem een licht op. 'Die zogenaamde weerwolf! De bewoner van Wograms ruïne!' roept hij uit. Bij het horen van deze woorden laat Svein Langtand verschrikt het stukje schapenwol vallen, als vreesde hij, dat het hem bijten zou. Eric staart enkele tellen peinzend voor zich uit. 'Die wolf, die de hele nacht voor Berses burcht zat te huilen,' mompelt hij, half voor zich heen. 'Het kán mijn hond Wolf geweest zijn. Wolf heeft Erwin pogen te redden... en die zogenaamde weerwolf is er nu met Erwin vandoor. We moeten onze plannen wijzigen,' zegt hij dan hardop. 'Het lijkt me beter, dat jullie teruggaan naar de landtong.' 'Waarom?' gromt Svein achterdochtig. 'Je wil zeker weer alleen ergens op af! Dat is tegen de regels van een goede troep, Noorman!' 'Ik vermoed, dat jij er wel niet veel voor voelt mee te gaan naar de plaats die ik op het oog heb!' antwoordt de Noorman grimmig. 'Ik ga namelijk naar Wograms ruïne. Een praatje maken met die Weerwolf!'

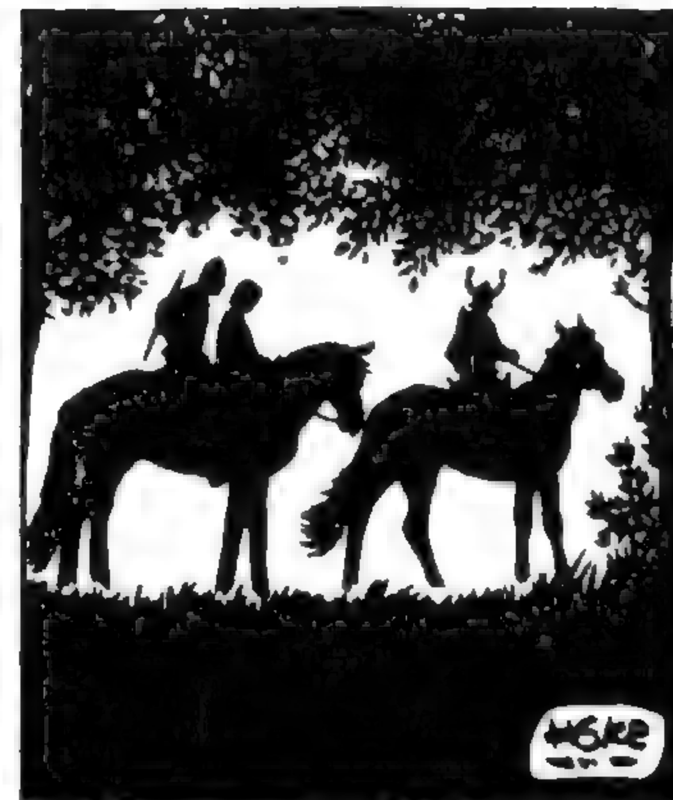

Met een korte groet vervolgt Eric zijn weg. Hij heeft nauwelijks tien passen afgelegd als hij voetstappen achter zich hoort, en zich omwendend ziet hij tot zijn verbazing Svein Langtand en Axe met stramme gezichten achter zich aan marcheren. 'Hela! Jullie zouden terugkeren naar de landtong, was de afspraak!' roept Eric kregel. Het tweetal kijkt niet op of om en wandelt hem met stalen gezichten voorbij. 'Waar gaat dat heen?' roept de Noorman, hoewel hij best begrijpt wat de bedoeling is. 'Naar Wograms ruïne,' klinkt het antwoord. Geprikkeld door de uitdagende houding van de lange Sakser staat Eric op het punt een scherpe opmerking te maken, als Svein eensklaps stilstaat en hem met een half spottende, half dreigende blik opneemt. 'IK kan mij geen afspraak herinneren,' gromt de reus dan. 'Ik en mijn vriend Axe werden gewoon als kleine jongens weggestuurd; ik en mijn vriend Axe zijn ook een beetje ongerust over onze vriend Erwin en daarom gaan ik en mijn vriend Axe nu maar op eigen houtje naar Wograms ruïne! Maar als je je bij ons wilt aansluiten, mij best!' Na deze toespraak wendt Svein zich hoogst met zichzelf ingenomen om en hervat de tocht. Terwijl Eric zich grinnikend bij het tweetal voegt, bedenkt hij dat hij de vriendschap van deze Saksische piraat een beetje meer moet leren waarderen. Geruime tijd lopen zij in stilte voort, beducht voor een mogelijke ontmoeting met Berses krijgers. Hoewel zij stevig doorstappen, gaat het Eric nog veel te langzaam en Svein is 't geheel met hem eens. 'Bij de eerste de beste boerenhoeve gap ik een paar paarden,' gromt hij herhaaldelijk. De zon neigt reeds ter kimme als zij de splitsing van de heirbaan naar het oosten en het gebied van Wograms burcht naderen. Over enkele uren zullen zij een geschikte plaats voor de nacht moeten zoeken. Opeens roept Axe gedempt een waarschuwing, even luisteren zij roerloos, dan fluistert Eric: 'Paarden... Er zijn ruiters op komst... Vlug dekking zoeken...!'

Snel trekken de drie mannen zich in de donkerte tussen de stammen terug. Axe houdt voor alle zekerheid een paar pijlen gereed. Zwakjes dringt het gestamp van paardenhoeven tot hen door. 'Ze lopen niet erg regelmatig,' fluistert Eric. 'Ze zoeken... Ik vrees, dat ze ons op de een of andere manier ontdekt hebben...' Geruime tijd luisteren de mannen ademloos naar het geluid van de hoefslagen op de harde grond, dat nu eens snel en luid opklinkt, dan weer nauwelijks hoorbaar is; dan hinnikt een paard luid en het volgend moment zien zij een ruiterloos maar gezadeld paard tussen de bomen opduiken, kort daarop gevolgd door een tweede.
'Dat ene herken ik,' mompelt de Noorman, terwijl hij zijn metgezellen voor alle zekerheid beduidt toch nog niet tevoorschijn te komen. 'Dat is Haugars paard; maar waar komt dat tweede dier vandaan?' 'Mij 'n zorg,' gromt Svein, die vindt, dat ze nu lang genoeg voorzichtig geweest zijn. 'Als we paarden willen hebben, moeten we opschieten!' Rustig komen de mannen tevoorschijn en hoewel de paarden een moment schrikken van hun verschijning, kost het toch niet veel moeite de dieren te grijpen. Eric neemt Axe voor zich in het zadel en zo wordt de tocht even later in galop voortgezet. Zij rijden door, tot de duisternis voortgaan onmogelijk maakt. Dan maken zij een haastig nachtleger en bij het eerste ochtendgloren begeven zij zich weer op weg. Laat in de middag naderen zij het woudgebied rond Wograms burcht. Geen geluid verstoort de stilte om hen heen; geen vogelstem, geen wolvenroep... en toch... tóch zijn de paarden onrustig. Zwijgend rijden zij nog een eindweegs voort. Dan begint Sveins paard eensklaps angstig te briesen en staat dan stokstijf stil.

'Als wij verder willen zullen we moeten lopen want met de paarden is geen land meer te bezeilen,' gromt Eric, en de daad bij het woord voegende, springt hij uit het zadel. Svein en Axe volgen zijn voorbeeld, waarna de paarden – die om de een of andere reden doodsbenauwd zijn – stevig aan een boom gebonden worden. Zij hebben echter amper vijftig passen afgelegd als zij een angstig gehinnik horen en als zij zich omdraaien zien zij de paarden er in galop vandoor gaan. 'Wat is dat voor een heksenketel,' snauwt Svein. 'Wat gebeurt hier?! Er is niets te horen... niets te zien... het werkt op mijn zenuwen...'
'Kom, kom. Zolang WIJ nergens last van hebben zal het wel loslopen,' merkt Eric sussend op. Hoewel ook hij langzamerhand een gevoel van beklemming niet van zich af kan zetten... Tegen de schemering bereiken zij Wograms ruïne. In de veronderstelling dat de geheimzinnige bewoner zich daar bevindt met zijn wolvenpak – en mogelijk Erwin – nemen zij eerst de situatie eens in zich op. Maar ook daar heerst slechts stilte. 'Er is niemand,' fluistert Svein opgelucht. 'Als hij te voet is, kán hij er nog niet zijn, met Erwin bij zich,' antwoordt Eric. 'Ga mee.' Langs de brede dam van puin en stenen betreden zij de ruïne waarbij Axe met zijn boog een waakzame achterhoede vormt. Behoedzaam doorzoeken zij de bouwval en Eric wijst zijn vrienden de plek, waar de mysterieuze 'WEERWOLF' zijn woning heeft. Van het wezen zelf, noch van de wolven is echter ook maar het geringste spoor, hetgeen Svein overigens in het minst niet betreurt. 'Toch ga ik hier niet vandaan voordat ik weet wat en wie dat wezen is!' zegt Eric grimmig. 'Vroeg of laat komt hij terug, dat is zeker!'
Als in antwoord op deze laatste woorden, klinkt door de stilte het scherpe gekef van een wolf en van zéér dichtbij. Nauwelijks is dit geluid verstomd of een angstaanjagend gehuil scheurt door de avond. Even later zien zij een wolvenpak uit het woud tevoorschijn komen en recht op de ruïne toerennen...

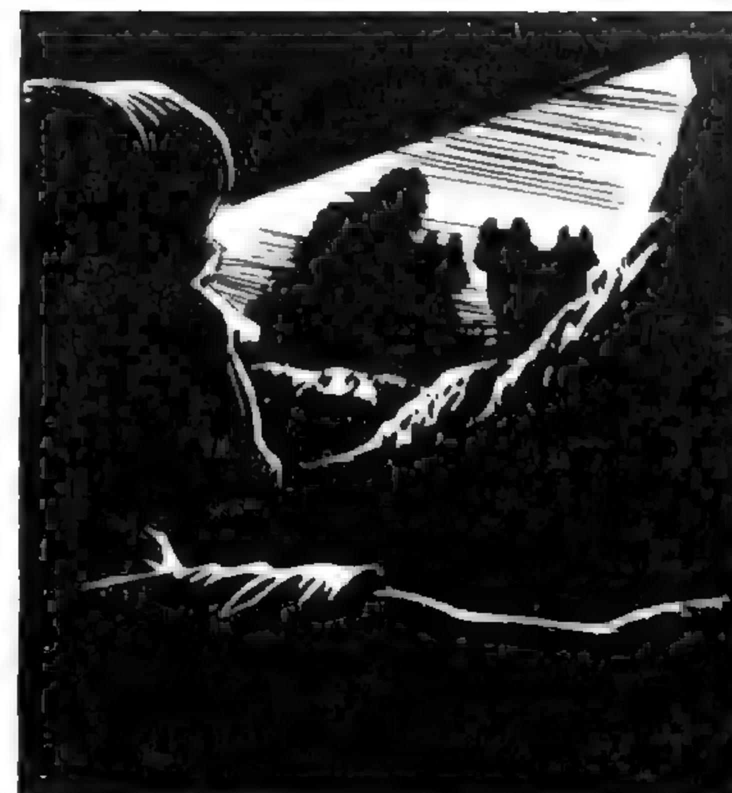

'Ren voor je leven!' brult Svein Langtand en meteen zet hij het op een lopen, op de voet gevolgd door Axe en Eric, om te trachten een wijkplaats te vinden in de bomen. Maar de wolven zij al te dicht genaderd; de terugweg over de dam is afgesneden. Een moment lijkt het er op, of de mannen het willen uitvechten met de wolven. Dan beseffen zij echter, dat zij geen schijn van kans hebben tegen de hele troep en als één man draaien zij zich om, teneinde een goed heenkomen in de bouwval te zoeken. Axe en Svein zijn al nergens meer te bekennen als Eric – met drie wolven achter zich aan – een donkere opening tussen een paar verbrokkelde muren ontdekt. Hijgend laat hij zich zakken. De wolven zitten hem dicht op de hielen maar met een snelle beweging rukt hij een dikke balk half voor de opening, zodat ze niet bij hem kunnen komen. Gele, felle ogen loeren hem teleurgesteld na als hij op goed geluk de sprong in het duister waagt... Een paar meter lager ploft hij onzacht op een stenen vloer en wanneer zijn ogen wat aan de donkerte gewend zijn, bemerkt hij dat hij in een gedeelte van de voormalige kerkers terechtgekomen is. Wel, dat komt dan mooi uit, denkt hij cynisch, want als ik het goed bekijk, ZIT ik hier min of meer gevangen. De wolven kunnen wel niet bij mij komen, maar ik kan er niet meer uit! Een snel onderzoek van de onderaardse ruimte brengt aan het licht dat er nergens anders een uitweg is. Zo goed mogelijk legt Eric zich bij de toestand neer; terwijl hij zich afvraagt hoe 't Axe en Svein vergaan is. Maar de meeste zorgen maakt hij zich over zijn zoon, die zich waarschijnlijk in handen van de wolvenman bevindt. Overigens is dit wel een prachtige gelegenheid, om deze geheimzinnige figuur eens van nabij te bespieden, al zal hij daar niet veel meer mee opschieten... Na een korte aarzeling besluit de Noorman weer omhoog te kruipen, zodat hij tenminste een gedeelte van de bouwval kan overzien. De wolven – die nog steeds geduldig voor het gat liggen – beginnen te grauwen zodra zij Eric in het oog krijgen maar de Noorman trekt er zich weinig van aan. Dan houdt hij eensklaps de adem in. Zware, slepende voetstappen komen langzaam dichterbij... Voorzichtig gluurt Eric door een kier heen en ondanks zichzelf klopt het hart hem in de keel, als hij een reusachtige, donkere gedaante, geheel bedekt met lange slierten haar, zwaaiend en waggelend als een kolossale beer, ziet naderen...

Erwin is er niet bij, is Erics eerste gedachte, als hij de grote harige gestalte – ongetwijfeld dezelfde wiens sporen zij zagen op de plek waar Erwin in het woud gesleept was – ziet naderkomen. Een moedeloos, wanhopig gevoel maakt zich van hem meester. Waar kan zijn zoon dán zijn?! De wolven die Erics schuilplaats bewaken, lopen zacht jankend heen en weer om de aandacht op de verborgen indringer te vestigen, maar hun tweebenige aanvoerder slaat er geen acht op. Hij staat nog even te wankelen en zakt dan met een zucht in elkaar, waarbij enkele wolven een naargeestig gehuil aanheffen. 'Een mens, in schaapsvellen gehuld,' mompelt Eric, die de liggende gedaante nu wat beter kan onderscheiden. 'MAAR WIE IS HET?' Eensklaps verschijnt een donkere schaduw snuffelend voor de kleine opening. Het is zijn hond, Wolf. Het dier jankt zachtjes en grauwt tegen haar wolvenkinderen rond de schuilplaats van haar meester. Voorzichtig steekt Eric haar zijn hand toe. Wolf ruikt er even aan, aarzelt nog wat, kijkt naar de roerloze gestalte en dribbelt dan met de staart tussen de poten weg. Peinzend staart Eric zijn hond na en duizend gedachten en vragen spoken hem door het hoofd. Wáár is Erwin? Hebben Erwin en Axe zich uit de voeten kunnen maken? WIE IS DE GEHEIMZINNIGE WOLVENMAN?! In ieder geval is 't te hopen, dat hij niet dood is, want per slot van rekening is hij de enige, die aan deze toestand een einde kan maken. De uren verstrijken en Eric begint al te geloven, dat hij hier tot in lengte van dagen zal moeten blijven, als er beweging komt in de man op de grond. Hij mompelt wat, graait met zijn armen om zich heen en richt zich dan moeizaam op. De wolven beginnen verheugd om hun meester heen te dansen. Even aarzelt Eric. Dan roept hij luide boven het rumoer van het wolvenpak uit: 'Hola! Jij daar!!!' De man draait zich met een kreet om en een moment glijdt het licht van de maan over zijn haveloze, verwilderde kop... juist lang genoeg voor Eric om de vreemde te herkennen... Het is niemand anders dan zijn oude trouwe makker... HALFRA!!

'Halfra, vriend, ik ben het, Eric,' schalt de stem van de Noorman verheugd over de bouwval. 'Ik wist het, ik wist dat jij terug zou komen,' mompelt de goede kerel schor van ontroering. 'Kom uit je schuilplaats, koning, opdat ik je begroete...' Maar Eric beduidt hem dat zulks met het oog op de wolven makkelijker gezegd dan gedaan is. Hierop drijft Halfra het wolvenpak met luide kreten achteruit en terwijl de dieren op een afstand grommend toekijken, klautert Eric uit zijn nauwe schuilhoek. Het weerzien van zijn koning is Halfra haast te machtig en ook Eric is zijn ontroering nauwelijks meester. Dan roept Eric luid Axe en Svein en tot hun opluchting komen zijn twee metgezellen – zij het aarzelend – ook tevoorschijn. Axe herkent Halfra onmiddellijk, maar het kost moeite Svein Langtand te overtuigen dat Halfra die er nogal schrikwekkend uitziet, een gewoon mens is. Bovendien is de nabijheid van de wolven die slechts uit ontzag voor hun meester op een afstand blijven ook niet bepaald geruststellend. 'Waar is Erwin,' vraagt Eric beangst. 'Heb jij mijn zoon niet meegenomen hierheen?' Halfra schudt ontkennend het hoofd. 'En Winonah, de koningin?' dringt Eric aan. 'Waar is zij?' Maar Halfra blijft het antwoord schuldig. Hij wankelt en grijpt zich aan de Noorman vast. 'Breng me naar mijn woning,' stamelt hij. 'Vlug! Als ik het bewustzijn verlies, komen de wolven...'

Snel grijpt Eric de wankele Halfra vast. Het lijkt wel of de wolven voelen dat er wat aan de hand is, want enkele komen met stijve passen naderbij. De stem van hun meester houdt hen nog terug... Svein en Axe hebben de wapens klaar en zo snel mogelijk spoeden zij zich naar het gedeelte van de burchtruïne, dat Halfra als woonverblijf dient. Met balken stutten zij de wankele deur. Het is op 't nippertje, want aan de andere kant beginnen de wolven hartverscheurend te huilen en tegen de deur te krabben. 'Het is de wond aan mijn been,' steunt Halfra. Eric onderzoekt de ontstoken wond en reinigt deze zo goed mogelijk. Maar allen begrijpen dat hier goede heelkundige hulp nodig is! 'De oude Cendrach zou hier raad kunnen schaffen,' mompelt Eric, 'maar ik zie geen kans om de ruïne te verlaten.' 'Het is al een oude wond,' zegt Halfra. 'Ik was aan het jagen met mijn wolven; een eland nam mij te pakken. Ik wist mij nog in veiligheid te stellen in een rotshol. Terwijl ik daar lag moet jij je eerste bezoek gebracht hebben aan de ruïne,' richt hij zich tot Eric. 'Wolf, je hond, had een spoor geroken. Het dier gedroeg zich zó merkwaardig, dat ik besloot haar te volgen, hoewel ik haast niet staan kon. De inspanning werd mij te machtig... Terwijl ik in elkaar zakte, meende ik prins Erwin te zien... Dat is dus geen verbeelding geweest! Wij zullen hem wel weer vinden,' vervolgt Halfra grimmig. 'In ieder geval kun jij gerust zijn wat je koningin betreft, zij is veilig. Maar laat ik eerst vertellen, wat er allemaal in je afwezigheid gebeurd is...'

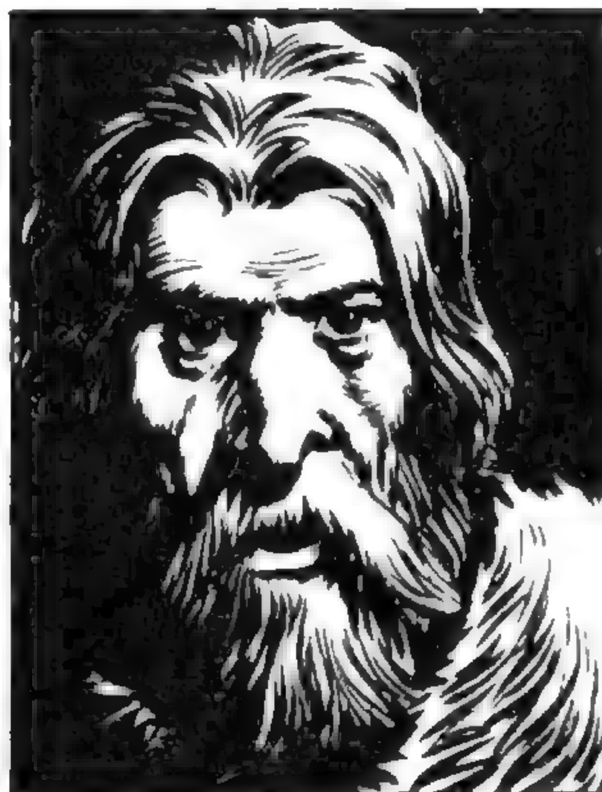

Het spreken kost Halfra zichtbaar moeite en in korte, afgebeten zinnen komt zijn verhaal er uit: 'Je speurtocht naar de Witte Raaf* was het begin, koning. Toen enkele van je krijgers terugkeerden met de tijding van je dood... kwam dat ook de vorst van Ranrike ter ore...' 'De oude vijand,' knikte Eric bitter. 'Zijn legers vielen het land binnen,' vervolgt Halfra, 'en de vorst dreigde alles te verwoesten, als hem de kleine Hrulf niet uitgeleverd werd. Natuurlijk weigerde de koningin... zij kon en wilde niet geloven, dat je dood was, evenmin als ik...' De gewonde maakt een machteloos gebaar in het rond. 'In enkele uren was 't gebeurd... Op het laatste nippertje kon de koningin met Hrulf en enkele getrouwen ontkomen... Zij vluchtte naar Tyrfing; ik dekte de aftocht... maar op Tyrfing werd het nog erger...

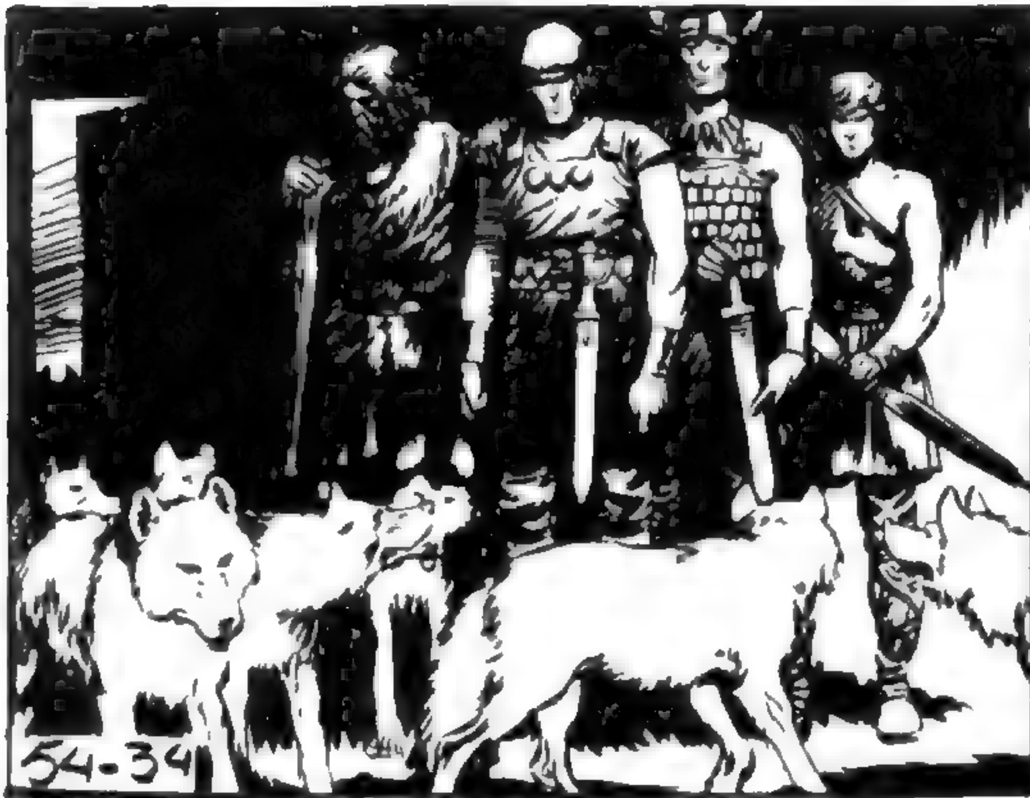
*Lees: 'De Witte Raaf'.

Door verraad van een van mijn mannen, Gandalv, viel mijn burcht de vijand in handen...' 'En Winonah?' klinkt Erics stem nauw hoorbaar. 'Ontsnapt!' grijnst Halfra. 'Met Hrulf, Pum Pum en de heelmeester... Ik zelf werd gevangen genomen... Een van mijn dienaren hielp me ontsnappen... De koningin en haar kleine gevolg ontkwamen overzee, naar Hjaltland (Shetland-eilanden). 'Hjaltland,' mompelt Eric. 'Maar jij, trouwe makker, waarom ging jij niet mee?' 'Ik wist dat je eens zou terugkeren, koning,' hijgt de gewonde, 'en ik heb gelijk gehad, nietwaar? Ik heb me wekenlang verborgen gehouden... tot die schooiers van Ranrike het zoeken moe waren. Toen keerde ik naar Wograms ruine terug... Hier vond ik je hond met tien jongen, kinderen van die grote gele wolf, die hier altijd rondzwerft, en wij zijn bij elkaar gebleven... tot nu toe...' 'En zo ontstond het verhaal van de weerwolf natuurlijk,' knikte Eric, 'al begrijp ik niet, wat 'n havik ermee te maken heeft?' Over het grauwe gezicht van de Yarl trekt een flauwe blos. 'Die grote neus van mij... zo'n echte haviksneus, begrijp je...' mompelt hij verlegen, 'uit de verte gezien...' Ondanks de ernst van de toestand kunnen de mannen een glimlach niet onderdrukken... Maar het volgende ogenblik kruipen hen de rillingen over de rug. Als herauten van de Dood verheft buiten de muur het wolvenpak zijn veelstemmig gehuil... sinister en dreigend. Moeizaam krabbelt Halfra overeind. 'Er zijn indringers in de buurt.

Rovers, denk ik,' mompelt Halfra. 'Die zullen wel rechtsomkeert maken.' 'Wat moet dat nu met die wolven?' vraagt Eric dan peinzend. 'Wij zullen eruit moeten om Cendrach te halen.' 'Ik zal mijn dieren binnenroepen,' mompelt Halfra tot Sveins grote schrik. De gewonde staat op en opent geholpen door Eric, de deur. Met de nekharen overeind springen de dieren het vertrek binnen maar de rustige stem van Halfra brengt hen al spoedig tot bedaren. Zij snuffelen nog wat rond en gaan dan zonder zich verder over de vreemde bezoekers te bekommeren in een hoek liggen. 'Zie je,' lacht Halfra trots. 'Ik heb de dieren bijna vanaf hun geboorte opgevoed.' Svein lacht witjes en is helemaal niet overtuigd... Eric spreekt dan met de gewonde af om de volgende morgen Cendrach te halen en de plaats van de samenkomst te verleggen naar de ruine. 'Je weet dus zeker, Erwin gezien te hebben vóór je het bewustzijn verloor?' vervolgt hij dan. Halfra knikt. 'Als ik mij goed herinner, was er een vrouw bij; een jonge vrouw met donker haar.' 'Dat moet Branwen geweest zijn en dan is mijn zoon vermoedelijk weer op Berses burcht,' mompelt de Noorman. 'Wij zullen dit onderzoeken.' De volgende morgen vroeg nemen zij afscheid van Halfra. Zij besluiten voorlopig Wolf bij hem te laten. Eric wil de tweestrijd bij de hond, die nu ineens weer twee meesters heeft, niet nog erger maken en acht het beter het dier langzaam weer aan hem te wennen. De drie mannen spoeden zich door het woud op weg naar de landtong als zij eensklaps een gerucht in de struiken horen. Een aantal zwaar bewapende mannen treedt tevoorschijn en houdt bij de aanblik van het drietal verrast de pas in. Dan steekt de voorste de arm op en tot Erics grote verbazing klinkt een krachtige stem: 'Koning! Gegroet! Welk een gelukkige ontmoeting!!'

Maar dat is Biar, denkt Eric verrast, als hij de man herkent, van wie hij nog pas kort geleden afscheid heeft genomen. En de rijzige, krijgshaftige gestalte naast Biar... is niemand anders dan zijn oude beschermeling, Allan, de heer der Heruli... 'De vorst van Ranrike is ons land binnengevallen,' vertelt Allan na de hartelijke begroeting. 'Dorpen zijn platgebrand, het vee weggevoerd, wat er van ons volk over was, is naar het zuiden gevlucht. Alleen ik en de krijgers van mijn stam bleven. Wij hebben gevochten als duivels, maar de toestand werd steeds onhoudbaarder... Toen kwam Biar terug en van hem hoorde ik dat je nog leefde, koning.' De vorst der Heruli buigt het hoofd en zucht: 'Het is een kwalijke zaak, als een koning zijn land ontvluchten moet. Maar ik deed het in het geloof, eens terug te keren... als overwinnaar!' Impulsief steekt hij de Norenvorst de hand toe; 'en samen zúllen wij overwinnen!' 'Da's de goede houding!' zegt Eric terwijl hij Allans hand krachtig schudt.

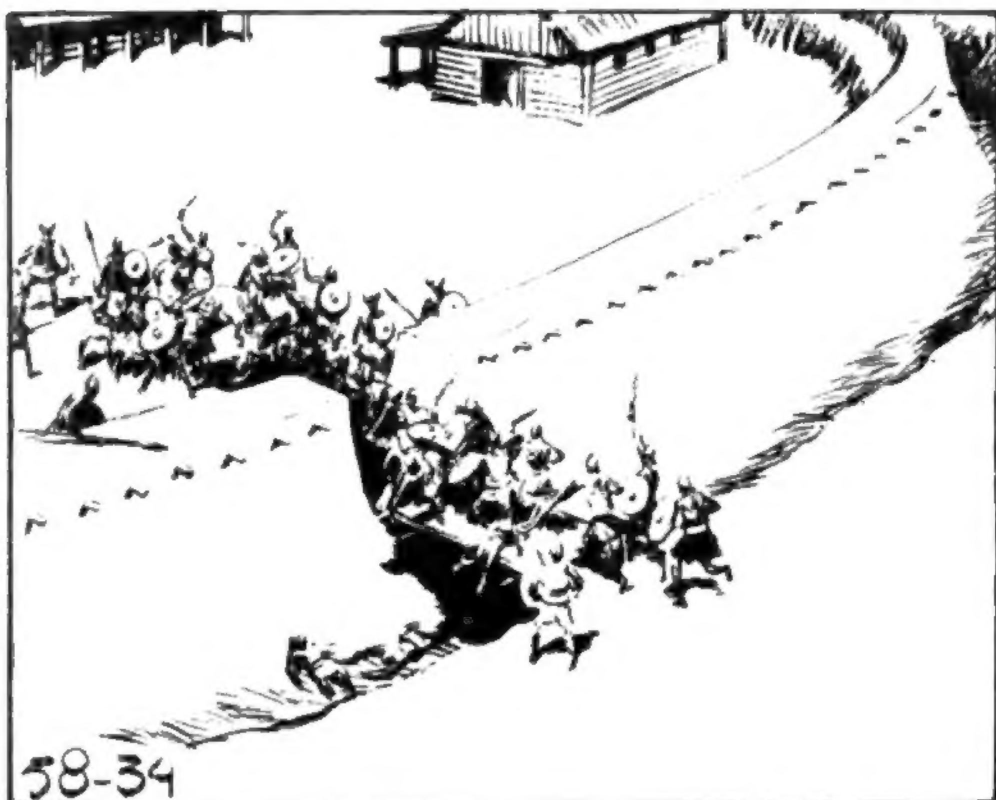
'We hebben misschien weinig krijgers, maar het recht is aan onze kant en beter krijgsgenoot kan een man zich niet wensen!' In het kort zet Eric de toestand uiteen en aangezien allereerst de gewonde Halfra geholpen moet worden, zetten zij gezamenlijk de tocht naar de grot op de landtong voort. Maar als zij daar enkele dagen later aankomen, vinden zij slechts een paar van de krijgers, die Eric bij Cendrach achtergelaten had... 'De oude man strompelde wat rond,' stamelt Rig, de aanvoerder van het troepje bedremmeld. 'Hij hield het niet uit in het hol, zei hij... We... hebben hem nog gewaarschuwd, maar...' 'NOU?' stoot Eric uit. 'Hij moet door Berses krijgers ontdekt zijn,' stottert Rig benepen, 'en kon waarschijnlijk niet snel uit de voeten komen... Hij is op Berses burcht...'

Verslagen staart Eric de mannen aan. Cendrach in handen van Berse! Hij luistert amper naar de verontschuldigingen van de krijgers. ''t Is jammer van de oude man,' mompelt Eric. 'Maar in ieder geval is zijn dochter daar ook, al zal het wel niet boteren tussen die twee... Maar Halfra... Wie moet hém nu helpen?' 'Ik,' komt Biars rustige stem. 'Ook ik heb de kennis om mensen te genezen. Laat mij gaan!' En zo wordt besloten. Met twee krijgers en Axe als gids spoedt de Heruli zich naar de ruine. Inmiddels zoekt Eric met het grootste deel der krijgers een punt op, vanwaar zij een goed uitzicht hebben op Berses burcht. Van de boodschappers die hij naar de Yarls gezonden heeft is er nog geen terug en dit bevreemdt de Noorman. 'De plaats lijkt wel uitgestorven,' mompelt Allan, als zij even later op een veilige plaats Berses burcht in ogenschouw nemen. Eric knikt peinzend. Hij is er opeens niet meer zo zeker van dat daar zijn zoon is. 'Niemand kent jou hier,' wendt hij zich tot de Heruli. 'Ga naar die burcht, zeg dat je een vreemdeling bent die een toevlucht vraagt voor rondzwervende roversbenden. Geef je ogen goed de kost en probeer uit te vissen, waar Erwin is. Maar wees voorzichtig! Erwin is hun gijzelaar! Als je genoeg weet, voeg je je weer bij ons!' Zwijgend verdwijnt Allan met een deel van zijn Heruli's. Eric en de anderen kijken ademloos toe, hoe de mannen, na een kort oponthoud bij de poort, binnen gaan. Het is geruime tijd rustig daar beneden. Dan ziet Eric eensklaps een kleine gestalte op de borstwering springen. 'Vervloekt, daar wordt gevochten!' gromt Svein. 'En dat is Allan!' valt Eric in. 'Hij wenkt ons! Vlug, mannen, er op af!'

Met de wapens in de vuist stormen Eric en zijn mannen op de burcht toe. Erg gerust is Eric niet, want deze onbesuisde overval kon zijn zoon wel eens in levensgevaar brengen. Maar ze kunnen toch ook niet Allan en zijn Heruli's in de steek laten... De paar krijgers, die hen bij de poort in de weg treden, worden onder de voet gelopen en dan ontstaat op het buitenerf een kort gevecht. Berses krijgers blijken tot Erics verbazing verre in de minderheid te zijn en zonder veel moeite banen zij zich een weg naar de binnenhof. 'De burcht is ons!' roept Allan, terwijl hij op de Noorman toetreedt. 'We hebben drie doden en 'n paar gewonden, maar de verdedigers zijn allen verslagen. Ik merkte direct dat hier haast niemand meer was...' ''t Is niet volgens afspraak,' glimlacht Eric, 'maar goed, het is gelukt! Hoewel het nu wel zeker is, dat mijn zoon hier niet is, en dat is minder mooi!' Voorzichtig dringen zij de stenen toren binnen en als eerste betreedt Eric het vertrek van Yarl Berse... Dan staat hij met een ruk stil... Voor hem in een zetel zit de dikke Yarl en staart hem met lege ogen aan... Hij is dood...

Snel loopt Eric op de stille gedaante toe. De anderen volgen voorzichtig. Vergeefs zoekt Eric naar de oorzaak van Berses dood. Tekenen van geweld zijn er niet, niets dat op moord of kwade opzet wijst, en toch. 'Het is vreemd,' zegt Eric, 'denk van Berse wat je wilt, maar 't was een man in de kracht van zijn leven... Bovendien, hij heette niet voor niets de "sterkarmige". Hoe kan hij dan zo ineens gestorven zijn?' 'Bovennatuurlijke kracht,' snuift Svein, argwanend rondloerend. 'Ik vertrouw het hier niet...' Eric haalt de schouders op. Het enige wat hij er van maken kan, is dat Berse de geest gegeven heeft door een plotselinge hartzwakte. Hij stond bekend als een zware drinker en een teveel van het krachtige gerstenat kan zijn dood veroorzaakt hebben... Maar de bierkroezen staan allen netjes op een rij in de kast, zodat dit ook niet waarschijnlijk lijkt... 'Ik zeg je, dat ik 't niet vertrouw,' bromt Svein. 'Laten we hier weggaan. Er is niemand in deze vermaledijde burcht...' Dan zwijgt hij eensklaps en zacht dringt een gerucht tot hen door... Voor alle zekerheid trekt de Noorman zijn zwaard, de anderen volgen zijn voorbeeld. In de diepe stilte komt het geluid van de voetstappen, vermengd met een steeds weerkerend gebonk nader en nader... dan valt een schaduw door de smalle ingang. Een gebogen gestalte verschijnt, zwaar leunend op een stok, in het vertrek. Het is Cendrach...

Het rimpelige gezicht van de oude scheepsbouwer ontspant zich wat, als hij ziet wie hij voor zich heeft. Met een zucht van opluchting strompelt hij naderbij. 'Ik was boven in de toren, toen ik hoorde vechten,' zegt hij, 'naar beneden durfde ik niet, want ik wist niet, wie de aanvallers waren.' Eric vraagt de oude man, wat deze weet van de verblijfplaats van Erwin. 'Op een goede dag was bijna de hele bezetting van de burcht verdwenen,' is het antwoord, 'op een paar wachters na. Branwen had mij niet verteld, dat ze weg zouden gaan, evenmin waarheen... maar ik denk, dat de jonge prins wel meegenomen is.' 'En Berse? Wat weet je van Berses dood?' Ogenblikkelijk verstrakte Cendrachs gezicht. 'Ik zeg je, dat ik 't niet weet,' mompelt hij. 'Ik weet alleen, dat hij nog leefde, toen Branwen en de anderen vertrokken waren! Dus Branwen kan het niet gedaan hebben.' 'Niemand beschuldigt je dochter, Cendrach,' zegt Eric verbaasd. 'Denk je dan, dat het moord is?' De oude werpt hem een schuwe blik toe en zakt vermoeid in een stoel. Peinzend staart Eric op hem neer. Een vreemde gedachte dringt zich bij hem op. Heeft Branwen Berse vermoord of... 'Er zijn ruiters op komst,' klinkt de stem van Allan, die zwijgend bij het venster staat, hard door het vertrek. 'We hebben teveel tijd verspeeld hier: het zijn ruiters, begeleid door twee wolven...'

LEES VERDER IN DEEL 30 : DE WRAAK VAN DE WEERWOLF

Lees het volgende nummer Deel 30: DE WRAAK VAN DE WEERWOLF

